

Selçuk KORKMAZ

-Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
14 Temmuz 2020 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

İNSANLIK OLSUN

Küçeleri dar ve serin, evleri taştan geniş ve yüksekti Diyarbakir'in. Kadim bedenler sararken kentin dört bir yanını Dicle nehrine nispet yaparcasına,Karaca dağ vakûr duruşuyla yanı başında duruyordu.Dili yok bu şehrin: varlığı kara taşlarıdır tercumanı. Anadolu'nun güzel yüzlü şairi Ahmed Arif'in de mahallesi olan Hançepek'te dünyaya geldim.

Güzel şehrimde komşuluğun ve kirvelığın yaşandığı : renk,dil , inançların farklı olmasının hiç önemi yoktu. Sıcaklığın kavrukluğu ile zemheri ayazların birbirine karıştığı Diyarbakır'da, fakir ama mutlu bir çocukluk yaşadım. Sokakları dar lakin yürekleri genişti. Fakirliğin en ağır merhalelerinden gelerek yaşam denen olguda hala da geçmeye devam ediyorlardı. Genç yaşta beli bükülen,çalışkan iyi yürekli biraz da asabi biraz güleç insanlarımız;insan olmanın değerlerini unutmadan aza kanâat eder,şükrü dilinden düşürmezlerdi.

Altay Sokağının bir ucunda Ermeni Nermin abla, diğer ucunda Ermeni kadınlarına ebelik yapan, süslü baco diye çağırduğumuz yaşlı bir kadın oturuyordu.Bin yıllık siyah taşlarla örülü yolları yürürken; bir diğer köşede Mardin Arapları, az ileride ise Halep'li ablanın evi vardı.Tüm bu renklerin tam ortasında ,Fatihpaşa Polis Karakolu bulunurdu.Bizler büyük dünyanın küçük insanlarıydık: mutluluğu saklısında tutan!

Kürt,Ermeni ve Arap çocukları dar sokakları, geniş bir futbol sahası gibi kullanarak patlak topraklarla gol şovları yapardık.Yapılan maçlar çok iddialı olunca: karakolumuzun polisleri de bize katılır, yazın sıcaklığında bol gollü maçlar yapıyordık.Kadınlar ise bir araya gelerek,kışın karlı günlerinde yapılacak olan sıcak çorbalar için şehriye keserlerdi.Şehriye bahanesiydi aslında o samimi hoş sohbetlerin yanında.

Siyah önlüklerimizin altında yamalı pantolon, onun da altında lastik ayakkabılarımız ile okula giderken; aksesuar olarak kullanmadığımız çoraplar hiç bir zaman olmazdı.Soğuktan moraran ve çatlayan ayaklarımızın üşümelerini hissetmezdik bile: sabah içilen üzüm pekmezlerinin ardından.

Üzerinde Devlet Malzeme Ofisi yazan ve küçük bedenlerimizin karşısında kocaman duran; vefakâr hademeler tarafından yakılan sevgi dolu ısı ile sınıfımızı ısıtan emektar sobalarımız vardı.

Ankara'nın güzeli güleç yüzlü Zehra öğretmenimizin günaydın çocuklar dileğiyle başlayan dersler,küçücük okul bahçemizin bitmez tükenmez sahasında oynanan oyunlar,düğmesi kopmuş, yakası eğri duran sümüğü akmış arkadaşlarımız vardı.

Bilirim! Bir döşekte beş kardeşin kalın yün yorgan altında uyumasını.
Bilirim! Gaz lambasının isini
... ve iyi bilirdik! Sabah kahvaltısının sayılı zeytin tanelerini...

İyi bilirdi beni... Hançepeğ'in kahveleri boyacı sandıkları.Tepsilerde nar gibi kızarmış İzzettin'in tatlıları.Tipi tip sakızlarından sor minik adımlarımın sayısını.Hayat gailisi çok erken öğretir insana esnafılığı çocuk yaşta olsanda!

Demirciler Çarşısı'nın taka tuka sesleri yoğurt pazarının aşağısından duyulur,zanaatkâr Süryani ustalarının ellerinde can bulurdu altının zarif parlaklığı.Ulu Cami'nin gölgesinde Sipahi pazarı geçmişin şahidiydi satılan az kullanılmış ikinci el eşyalarıyla.

Sabahın esen ılık rüzgârlarına, Çırık fırının ekmek kokusu sarar ve dağılırdı mahallelere.Yüzü gözü çapaklı çocuklar çıkardı küçelerden. Kimisinde kısa don, kimisinde elbiseden bozma pijamalarıyla,kokusuna sevdalandıkları ekmeklerden almaya.

Darabalar bir bir açılır: ya Rezzâk diye,çıraklar kapı önlerini süpürürken ustalar gelmeye başlar,terzi Mithat,kunduracı Zeki usta,sobacı Ramazan ve daha bir çokları...

Güzel şehrimin güzel insanları verdikleri yaşam kavgasında namusuna,şerefine söz getirmemek için akşamın karanlığına kürek çekerlerdi.Tüm çaba verilen emek,yarınlarda aranan umutlarında idi. Çocuklar rahat etsin, kalem tutsun; biz okuyamadık onlar okusun derdiydi...

Ne var ki; ne hayat, ne de insanlar oldukları yerde durmuyordu. O sahip olduğumuz tüm güzellikler bir bir kayboluyordu. Zaman anbean geçerken, büyüme heyecanı sarıyordu çocuk yüreklerimizi. Bizleri hayat denilen bu cendereye savuran: acısı, tatlısı ve kanaatkârlığı ile tüketiyorduk günlerimizi. Büyüyorduk göz göre göre elimizden kayıp giden engellenemeyen, insan-ı eşref-i mahlukat yapan niteliklerden, görüyorduk görüyorduk ta anlamıyorduk yitikliğimizi!

Yokluğun anlamının olmadığı sıcak tebessümlerde, camilerden yükselen ezan sesleri, derinden gelen Surp Giragos'un çan tınısı... şehrimin efsuni akışını hayat damarlarımda hissederken: günümüz dünyasının imkan ve olanaklarıyla

gözü doymazlığın ve vahşice sahiplenmek iç güdüsünün doruğa çıktığı: o ***da bıraktığı erdemleri kaybetmenin sancılarını yaşıyordu insanlık!

Geçmişimizdir günümüzü yaşatan ve yarınlara ışık tutan. Gelenek ve göreneklerdir varlığımızı karaktere bürüyen; bizi biz eden yaşanmışlıklardır. Hayat sermayesini fütursuzca heba ederken yarınlara, sonrakilere mirasımız ceddimizden bizlere kalan İNSANLIK OLSUN.

Selçuk KORKMAZ
[italik]

YAŞLI ADAM

1940 Senesinde Mardin'in soğuk karlı bir kış günü dar ve dik rampalarını, bir adam çıkıyor yeşil cübbesi, allı beyazlı sarığıyla.

Uzamış sakallarına karışan akları ile Nuranî yüzüne biraz matem düşerken, soğuk ve rüzgârlı havaya aldirmeden, o varmak istediği menzile hızlı adımlarla ilerliyordu.

Birkaç sokak ileride eskice bir taş evin kapısında durdu. Ahşap kapının tokmağını hafifçe tıklatarak bir adım geri çekildi edebiyle.

Havanın ayazı şiddetini artırırken vakit karanlığa gebe... Kapı açılır. Yaşlıca bir adam kapısındaki bu yabancıya bakarak " buyurun" diye davet eder.

Nur yüzlü kırklı yaşlarındaki zat sorar yaşlı amcaya " sizde kefenlik kumaş varmış"

Yaşlı adam:
"evet var "

Nur yüzlü adam:
"bir kefenlik kumaş alabilir miyim?"

Yaşlı adam:
"hayrolsun biri mi vefat etti?"

Nur yüzlü adam:
"evet bir arkadaşımız hakkın rahmetine kavuştu."

Yaşlı adam:
"ALLAH (c) rahmet eylesin"

Nur yüzlü adam:
"Âmin" der.

Yaşlı adam sözüne devam eder;
"bu güne kadar sattığım tüm kefenlikleri vefat edenlere ben giydirdim, merhumu ben kefenlersem kefenliği veririm ."

Nur yüzlü adam:
"hayır olmaz kefenleyecek arkadaşlarımız var"

Yaşlı adam:
"O zaman size verecek kefenlik yok bende. "

Nur yüzlü adam biraz düşündükten sonra;
"peki, ama yolda yürürken benim bastığım yerlere basacaksın" diye uyarır.

Yaşlı adam bu sözü kabul eder ve içeriden bir kefenlik alarak bu zatı takip etmeye başlar. Özenle karda basılan ayak izlerine basar, daha bir kaç adım atmışlardır ki; yaşlı adamın son attığı adıma kuru toprağa basarken şaşırır. Bir an duraklar ve başını kaldırıp etrafına bakındığında; oldukları yerin Mardin olmadığını, karlı ve soğuk iklimin yerine baharın yaşandığı başka bir coğrafyada olduğunu anlar.

Önünde yürüyen Nur yüzlü adamla aralarında ki mesafe açılmasın diye, alêlecele elindeki kefenlikle koşarak adımı takip etmeye devam eder. Biraz yürüdükten sonra geniş bir mağaranın kapısında dururlar.

Nur yüzlü yabancı adam yaşlı adama dönerek;
" İçeride ben konuşacağım, sen sorulmadıkça cevap verme."

Yaşlı adam:
" peki" der ve içeri girerler."

Mağaranın içinde vefat eden biri ve onun etrafında otuzdan fazla sarıklı cübbeli tıpkı Nur yüzlü yabancıya benzeyen

insanlar: mağaraya girdikleri an döner onlara bakarlar. Aralarından biri sorar
" bu kim ?" diye.

Nur yüzlü yabancı cevap verir ve başlar ihtiyar kefencinin ısrarcılığını anlatmaya. Mağaradakiler konuşulanları dikkatle dinlerken herkeste derin bir sükûnet hâkimdir. Soruyu soran zat yaşlı adama dönerek:

" sen sır tutmayı bilir misin? "

Yaşlı adam:
"Evet bilirim" der.

Soruyu soran zat:
"Peki "

diye başlar anlatmaya.

"Bizler Kırklarız ve aramızdan biri vefat edince, hepimiz toplanır onun cenaze işlerini yapar, hakka uğurlarız. Burada gördüklerin burada kalacak."

Yaşlı adam:
"Peki "der.

Vefat eden zat; yaşlı adam tarafından yıkanır ve kefenlenir. Daha sonra Kırklar tarafından defnedilir.

Sonrasında yuvarlak bir daire kurulup sohbet başlar ve yaşlı adama döner:

" ısrar ettin, bu gün burada olup bitenleri ve bizleri tanıdın, sır tutarım dedin; peki söz dinler misin? Sana verilen vazifeyi itiraz etmeden uyar mısın ?"

Yaşlı adam:
"evet yaparım" der.

"Sözünde durmazsan eğer cezası olur bunu da bilesin." derler yaşlı adama.

Yaşlı adam da hiç düşünmeden cevap verir.
" tamam."

Kırkların başı olan zat avuçlarını açarak dua ederek, yaşlı adamın gözlerine doğru üfleyerek şöyle der;
" Ne görürsen gör, ne duyarsan duy bizden bir bilgi sana gelmedikçe ne karış nede konuş."

Yaşlı adam büyük bir minnetle:
" olur efendim" der

Sohbet biter ve herkes geldiği yöne doğru yönelirken, kırkların başı yaşlı adama duasını okur
" Allah'ın izniyle evine git "der.

Yaşlı adam bir an evinin kapısında buluverir kendini.

Kapısından içeri girerken yaşadıklarını düşünerek, bir yandan mutluluğunu bir yandan da verilecek görevleri düşünür.

Ertesi sabah uyandığında çevresinde ki her şeyin ona başka türlü görüldüğünü fark eder. İnsanların suretleri, eşyalar, evler, maddenin içinde ki mana açığa çıkmıştır artık.

ALLAH (cc) dan dan ikram kırkların himmetiyle ona sunulmuş ve bu bahtiyarlığı yaşarken rabbine ram olmanın mükâfatını edinmiştir. Yaşlı adam gönül dünyasının huzurunu yaşarken, günlük işerinden de geri kalmaz.

Zaman akar geçer şifa niyetine bitki tohumlarını havanda tokmak ile döverken bir anda önünde bir pencere açılır. Hayretle pencerenin içine bakar ve gördüklerini anlamaya çalışır.

Denizin üstünde bir savaş gemisinden Müslüman bir şehir top atışlarıyla dövülür, şehre düşen her top mermisinin yıkımını ve bu yıkımla beraber katledilen Müslümanları görür.

Bu manzara karşısında sinirlenen yaşlı adam bir anlık öfkeyle elinde ki tokmağı gemiye vurur ve gemiyi batırır.

Bir anda pencere kapanır ve kırkların başı olarak bildiği zat karşısındadır.

Kırkların başı yaşlı adama şöyle seslenir;
" Hani ne gördüğüne, ne duyduğuna karışmayacaktın" diye sorar.

Yaşlı adam:
"Efendim o şehirde birçok Müslüman katlediliyordu, sinirlendim dayanamadım vurdum tokmağı"

Kırkların başı:
"Verdiğin sözde durmadın, o Müslüman şehrinde şehitlik mertebesine ulaşacak Müslümanlar vardı, o gemiyi

batırarak buna engel oldun" der. Ellerini açarak duasını yapar ve yaşlı adamın tekrar gözlerine üfler. O an yaşlı adam kör olur ve kırkların başı kaybolur.

Gözlerinin nuru yitik yaşlı adam üzüntüden hastalanıp yataklara düşer. Derdini hasta yatağında dostuna anlatırken çok ağlar ama nafi edemez ağlayışları. O da farkındadır kaybetmiştir sınavını. Bu üzüntüye fazla dayanamayan yaşlı amca vefat eder.

Bu hadise Kadiri Şeyhi Muhammed TİCANÎ'NİN öğrencisi, Şeyh Muhammed VARŞILLI tarafından bir sohbetle nakledilmiştir.

Selçuk KORKMAZ
[italik]

COLOMBO REMZİ

[italik]

İlk defa adını 1985 yılında tamirci çırağı olarak çalıştığım iş yerinin mülk sahibi olan,belediyede zabıta olarak görev yapan,mesaisinin dışında ki zamanlarda düğünlerde dabruka çalan kavgacı,sarhoş birazda cazgırlığı olan ama hiç yüzünü görmediğim tanışma fırsatı bulamadığım Colombo Remzi'yi yıllar sonra Fatih caddesinde ki iş yerime komşu olmasıyla tanıdım.

İş yerimin hemen karşısında toptan zeytin satan altmışlı yaşlarda kısa boylu ve kilolu,saçları dökük ama namına göre fazla sessiz ve sakin,çok konuşmayan biriydi.

Dükkanlarımız karşı karşıya olduğundan zaman zaman gözüm ona takılır izlerdim oturmasını,çevreye bakışlarını,suskunluğunu ve yüzünde herkesten saklamaya çalıştığı hüznünü.

Yaz mevsimini yaşadığımız günlerde gölgelik olurdu caddenin bizim tarafı,bazen gelir benim dükkanın önünde serinde oturur,kısa selamlaşmalarımız hal hatır soruşlarımız olurdu.

Günler geçtikçe samimiyetimiz artıyor hayata dair sohbetler ediyorduk;bazen anlatılanlara küçük tebessümlerle karşılık verse de o tebessümün altında ki hüznü gözlerinden okunuyordu.

Bir gün Remzi abinin iş yerinde tek başına oturduğunu görünce kalkıp yanına gittim.Yine her zamanki gibi düşünceli bir hali vardı,kapıda selam verdim içeri girdim.

Yüzüne kondurduğu tebessümüyle aldı selamımı bir iskemle tuttu önüme “buyur otur” dedi . Belliydi halinden çok doluydu,oturduğu masanın yanına oturdum başladık havadan sudan konuşmaya.

Konuşuyorduk konuşmasına da sanki Remzi abi bedeniyle yanımda aklı başka yerdeydi.Bir ara gözlerinin dolduğunu fark edince hayırdır; “abim bir sorun mu?” var diye soracak cesareti buldum kendimde.

O geçiştirmeye çalışsa da ben ısrarla onu meşgul eden,üzün şeyin ne olduğunu anlatmasını istedim

“Sorma kardeşim derdim büyük” demesiyle ağlaması bir oldu, ben bir anlık şaşkınlığı üzerimden atarak ağlama abim diye söylesem de Colombo Remzi küçük bir çocuk edasıyla hüngür, hüngür ağlamaya devam etti.

Ağlayışlarından vazgeçmeden başladı anlatmaya:

“Bir günün gecesi zil zurna sarhoş geldiğim evimde öğlen sularında uyandım, leş gibi alkol kokuyordum. Bedenimden buram, buram alkol soluyor, kendimden tiksiniyordum,”

“Yattığım yerden doğrularak oturdum, evde kimse yoktu; baş ağrısıyla beraber eklemelerimin yorgunluğunu iliklerimde hissediyordum.Sessizliği dinlerken kendime Remzi senin sonun ne olacak ,nereye kadar bu gidişat,yaşlanıyorsun çocuklar büyüdü daha bir secden yok,nereye Remzi diye kendimi sorgulamaya başladım.”

“Oturduğum yatağın üstünden kalkıp banyoya doğru giderken lavabonun üstündeki aynada yüzümü gördüm,dönüp aynadan yüzüme bakarken gözlerimden yaşlar gelmeye başladı karşımda alkolik,zavallı ve pişmanlıkları olan bir adam vardı.”

“Kendimi seyrederken daha önce binlerce kez duyduğum, kulak vermediğim ezan sesini duydum,Bir an da içimden Remzi hadi demin secdem yoktu diyordun şimdi secde zamanı dedim.”

“Hiç düşünmeden daha önce almasını dahi bilmediğim abdesti aldım ,elimi yüzümü ayaklarımı yıkadım ,evde hanımın seccadesini buldum kendi kendime de namaz kılarken kimse beni görmemeli diye de telkinde de bulunuyordum.”

“Aklıma mutfak geldi, hem evin arkasında hem de bahçeye bakıyor kimseler beni görmez dedim ve daracık mutfığa serdim seccadeyi kibleyi hesap etmeden.”

“Geçtim seccadenin başına daha önce bilmediğim ve hiç kılmadığım namazı kılmaya başladım;Ellerimi kulaklarımın yanına götürüp Allah’u Ekber dedim ve bağladım göbeğimin üstüne.”

“Ayakta seccadenin baş ucuna bakıyor öylesine bekliyorum,dedim ya bilmediğim namazı kılıyorum,biraz öylece durduktan sonra seccadenin sağ tarafından bir beyazlık gördüm sonra sol tarafta da görünce başımı hafifçe kaldırıp baktım.”

“Aman Allah’ım olamaz koskoca bir mekandayım etrafımda yüzlerce insan uzun beyaz elbiseleriyle saf tutmuşlar bende aralarındayım.”

“Şaşkınlıkla etrafa bakarken sağ tarafımda ki adam bana şöyle seslendi –“kim ne yaparsa aynısını yap” dedi sonra o da tekbir aldı.”

“Ben küçücük mutfaktan buraya nasıl geldiğimi düşünürken cemaatin yaptıklarını da yapıyordum.Namazın sonunda sağa selam verdim aynı mekandaydım, sola selamı verip yüzümü seccadenin önüne çevirdiğimde mutfakta olduğumu anladım.”

“Yarabbi bu nasıl iştir demin ben neredeydim,kafayı mı yiyorum diye düşünürken derinden bir ses duyuyordum ama nereden geldiğini bilmiyordum.”

“Olan biteni anlayamadan bu sesin geldiği yeri aramaya başladım.Hangi yöne dönsem ses var ama nerden geldiğini bir türlü bulamıyordum.Çok heyecanlanmışım bir yandan da bir korku sardı bedenimi,biraz nefeslendikten sonra dinlemeye başladım bu ses ne diyor, nerden geliyor iyice dinledim. Ritmik bir şekilde gelen ses; –“Allah,Allah, Allah” diye tekrar, tekrar kulaklarımda çınlıyordu.”

Colombo Remzi anlatırken ağlayışları daha da arttı fakat; arada “ben kaybettim,ben kaybettim” diye kendine kızarcasına söyleniyordu.

O anlatırken caddemizde bir kaç dükkan aşagımızda naylon satan bir imam vardı o da gelmişti dinlemeye şüpheli bakışlarıyla olayı anlamaya çalışıyordu.

Colombo Remzi bir yandan ağlıyor bir yandan da anlatıyordu, onu dinlerken benimde gözlerim dolmuş ağlayışlarından içimiz yanarak dinlemeye devam ediyorduk.

“Her yönden gelen bu tekbir seslerinin kaynağını bulmuştum evet kalbimden geliyordu ,Ya Rabbim dedim bu nasıl hikmettir diyerek çok ağladım.”

“Yolda yürüyorum tekbir sesi geliyor, yemek yiyorum yine var, uyuyorum durmuyor günlerce bu hal devam etti bende.Bu arada; bir namaz hocası kitabı alıp namaz kılmayı öğrenmeye çalışıyordum ve sırrımı kimselere anlatmıyordum.İçkiyi bıraktım arkadaşlarım bana hayretle bakıyorlar,-“ Remzi sen nasıl içkiyi bırakırsın” diye soruyorlardı.Aralarında –“gelip geçici bir şey Remzi yine döner” diyorlardı.”

“Günler haftalar geçti. O tekbir sesleri eşliğinde hayatıma devam ettim çok mutluydum. Kalbimden gelen tekbir sesleri hayatımın anlamı olmuştu ,nereye gitsem ne yapsam hep benimle idi. bu durum bende altı yıl sürdü ,alkolü bırakıp dini vecibelerimi öğrenmiş kendime yeni bir hayat kurmuştum.”

“Bir gün eski alemci tayfasından arkadaşlar çok ısrar ettiler pikniğe gidelim diye; ben ne kadar olmaz desem de ısrarlara dayanamadım, kabul ettim ama şartta koştum onlara içki olmayacak diye.Hoşnut olmasalar da kabul ettiler ve ertesi sabah yola çıktık. Diyarbakır’dan çok uzakta inin cinin geçmediği yeşillik bir yere geldik.”

“Arkadaşlar beraberimizde götürdüğümüz halı ve piknik malzemelerini yere sererken ,ben ve bir arkadaş çalı çırpı toplamaya çıktık yakılacak ateş için.Konakladığımız yerin yirmi metre ilerisinde bir taşın dibinde ağzı kapalı yetmişlik bir raki şişesi bulduk.”

“Hemen aldım şişeyi baktım bandrolü bile üstünde hiç açılmamış bir şişe bu dağ başında ne işi olabilirdi;yanımdaki arkadaş hemen atıldı –“abi bu bizim kısmetimiz ver içelim “diye,ben olmaz dedim.”

“Tartışırken arkadaşla diğer arkadaşlar da geldiler hadi –“Remzi abi ver içelim şunu” deseler de ben olmaz dedim ve şişeyi yere vurdum ama şişe kırılmadı.Bu yaşananların benim sınavım olduğunu anlamıştım, kaldırıp şişeyi tekrar yere vurdum Ya rabbim bu şişe kırılmıyor .Tekrar aldım şişeyi elime arkadaşlar –“bak abi kırılmıyor işte ver biz içelim sen içme” deseler de şişeyi kaldırıp dibinde bulduğumuz taşa vurmamla şişe parçalandı.”

“Kırılan şişenin ardından arkadaşlar bana sitem edip küsmüş olsalar bile, benim içim rahatlamıştı, kazanmıştım sınavımı ve çok mutluydum.”

“Mevsimlerden sonbaharın ılık günlerinden bir gün Diyarbakır Fatih Cami’sine gittim, ikinci vaktinin namazını kılmak için,namazı cemaat ile kılamamıştım.Cami oldukça tenhaydı. Bir ara benimle beraber caminin içinde bir kişinin de olduğunu fark ettim.”

“Başladım günün ikinci namazını eda etmeye kalbimde ki tekbir zikriyle beraber,namazı kıldım oturduğum yerde dua ederken, camide ki o tanımadığım kişi bana yaklaşıp yüzüme tebessümle bakarak –“sen ne güzel namaz kılıyorsun” dedi ,o an ne olduğunu anlamadan kalbimin zikir sesi durdu.”

“Ben elimi kalbime götürüp ses neden yok diye bakarken, o yabancı bir anda kayboldu.Aman Allah’ım ses yok

delirecek hale geldim başladım ağlamaya.Tekbir sesi yok kalbim durdu, o mübarek zikir beni terk etti diye çok ağladım.”

Colombo Remzi anlatmayı kesip, ben ve imam onu ne kadar teselli etmeye çalışsak ta başarılı olmadık saatlerce ağladı.

Anlamıştım Colombo Remzi'nin derdini ama haya etmişim söylemeye;yabancı adam ne güzel namaz kılıyorsun dediği anda Remzi abi içinden “BEN mi?” demişti.Bir anlık kibirlenmiş miydi? ,kibrin olduğu kalpte zikir durmaz kaçarmış.

Bize bu olayı anlattığı zaman altı ay olmuştu o kalbinin tekbir zikrini kaybetmesi,ve gariptir yine bize anlattığı zamandan altı ay sonra da vefat etti kalp krizinden.

Dayanamadı Colombo Remzi'nin hüzünlü kalbi servetini kaybetmeye.

Bu yazıyı zaman ayırıp okuyan kardeşlerimden ricam Allah rahmet eylesin, Colombo Remzi abimizin ruhuna bir Fatiha-ı Şerif hediye etmeleridir ,Teşekkürler.

Selçuk KORKMAZ 11 Nisan 2016

RABİA NİNE

[italik]RABİA NİNE

Haziran güneşinin dokunduğu asfalt yumuşamış geçen her aracın çıkardığı toz terlemiş vücutlara yapışıyor on altı yaşında bunaltıyordu insanı.

Salim abinin tamirci dükkanı göçmenler caddesindeydi kardeşi Hidayet'le beraber aynı dükkanda çalışıyorduk.

Ustamız Göçmen Salim'di ;siyah beyaz televizyonları tamir eder videoların başlıklarını silerdi,rahmetli ağa beyim Hasan orta üçte sınıfta kalınca boş gezme bir zanaatın olsun diye beni bu dükkana çirak vermişti.

Salim usta aslen Bulgar Göçmeniydi. Rahmetli babası Latif dayı çocukken gelmişti Diyarbakır'a.

Mesleği, devletin Ankara'da açtığı kurslarda öğrenen Salim usta dükkanın hemen arkasındaki sokakta oturuyordu.

Eğitimde başarılı olamayan ben esnafın gözüyle hayata insanlara bakmayı öğreniyordum.

Zaman ilerledikçe elim keski, tornavida tutmaya başlamıştı ;yavaş yavaş çevre evlerin bozulan antenlerini yapıyor cep harçlığını çıkartıyordum.

İnsanları evlerinde görmek tanımak her evde başka hayatların varlığına şahit olmak bir birinden farklı insanlar bu koca toplumu oluşturturken detayları görebilmek esnaflığın kitapsız deftersiz okulunda mümkündü.

Bazen servisine gittiğim ev zengin bazen fakirdi: kiminde yere serecek çul yok, kimi de üç günlük dünya malının sarhoşluğu vardı.Bazı evler mis gibi kokar bazısında durulmazdı kokudan.

O çocuk yaşta gidilen her ev de, tanınan her insan da, verilen emekte dökülen ter damlalarında ve cebini dolduran harçlıklarda başka bir anlaşılır yönünü tanıtıyordum hayatın.

Gittiğim servislerden birinde tanımıştım Rabia Nine'yi bozuk televizyon antenini tamir ederken; yokluğun fakirliğin çizgileri nur yüzüne düşmüş çocuksu gözleriyle beni izlerken –“oğlum dikkat et düşmeyesin.” diye seslenirdi...

Toprak damlı bir göz odası olan evinde iki yetim torunu birde alkolik oğluyla yaşayan Rabia Nine kısa boylu, zayıf bedenli, yetmiş aşmış yaşıyla nur yüzlü tebessümlü bakışlarıyla her beni gördüğünde,-“oğlum gelmiş” diye sevinerek beni buyur ederdi evine.

O yaşıyla yaptığı kuru dolmalardan ikram ederdi. Pek dolma sevmezdim ama ne hikmetse Rabia Nine'nin dolmalarının tadı harika idi.Türlü çeşit baharat koyar lezzetine lezzet katardı. “Ana ne güzel olmuş bu dolmalar” diyince –“ben senin ananım tabi ki güzel olur.” diye gülerdi.

Ninemın kırklı yaşlarda vesile adında bir kızı hemen karşısında oturur ona derman olmak bir yana dert üstüne dert oluyordu; o kızından olan torunları her gün bir olay çıkartır ninemin başına iş açarlardı.

Günler böyle geçerken bir gün Rabia Nine'min İstanbul'da oturan Sultan adında büyük kızı Diyarbakır'a geldi: aman Allah'ım bu kızı küçük kızından da fenaydı, onun da çocukları haşarımı haşarı kadıncağızın başında ki dert birken iki oldu.

Her gün kavga her gün olay çıkıyor, arada kalan ninem oluyordu; üzülyordum ama elimden de bir şey gelmiyordu.Ninemın evine yakın servisler çıkınca uğrar hal hatırını sormayı eksik etmezdim.

Sıcak bir yaz gününde dükkana bir müşteri gelmiş televizyon anteninin yapılmasını istiyordu.

Ustam Selçuk git yap diyince öğlen sıcağında müşteriyle birlikte yola çıktık. Anteni yaparken bayağı uğraşmıştım. Müşteri çıkarıp bana elli beş bin lira verdi, anten servisi için fazla bir paraydı, sevinçle parayı cebime koydum.

İş yerine dönerken aklıma Rabia Ninem geldi; evi bulunduğum yere ters bir istikamette olmasına rağmen, yanına gitme isteğim vardı.Üşenmeden sıcağa da aldırmadan vardım ninemin sokağına.

Sokak kalabalık, kadınlar arasında büyük bir kavga ve kargaşa vardı. Bir ara yerde saç başı dağılmış Rabia neneyi gördüm; iki avucunu oturduğu yerden yukarıya doğru kaldırmış sesi çıktığı kadar bağırarak-“ imdat Ya Şeyh Abdül Kadir-i Geylani imdat.” diye yardım istiyordu

Koşa koşa Rabia Nine'min yanına geldim, kollarından tutup yerden kaldırdım, “ ana ağlama ne oldu” derken;

etrafımızdaki kadınların bağışmaları devam ediyordu,başındaki beyaz tül bent yırtılmış yerdeydi, alıp nenemin başına attım.

Zavallı nenemin üstü başı toz toprak olmuştu, kavga eden kadınlar nenenin iki kızımı; Rabia nene onları ayırayım derken arada ezilmiş yere düşmüş bir kaldıranı bile olmamıştı.

Nenemi kenarda bir yere oturtuktan sonra “hayırdır nedir bu kavga nene ?”

-“Oğlum bu Sultan’ın küçük bir fırını var: Vesile’nin oğlu bu fırının camını kırmış, Sultan da anlamadan dinlemeden saldırmış Vesile’ye.” Rabia nenede o zayıf bedeniyle ayırayım derken yemiş ara dayacağını.

Kızları kavgaya devam ederken biz nenemle fırını aldık ve tamir etmek için dükkana doğru yürümeye başladık. Kavurucu sıcakta yürürken korku ve endişeli gözlerle –“oğlum yaparsın değil mi ? fırını” diye soruyordu, yaparım nene yaparım sen telaş etme.

İş yerinde ustamın kardeşi Hidayet vardı. Neneyi oturttum “Hidayet bu nene burada otursun sen ona bir çay söyle ben geliyorum.” dedim ve fırını alarak elektrikçi Abdullah ustaya götürdüm Fırının camı değişti; elli bin lira tutmuştu ödedim parasını tam çıkarken,” genç o cama bir de tutacak takılması gerekiyor, o ne kadar diye sordum ? –“ beş bin lira dedi” tamam ustam tak dedim. “ Anten servisinden aldığım o elli beş bin lirayı fırın tamirine ödedikten sonra acele iş yerine geldim nene çayını içmiş beni bekliyordu.

“Al nene bak eskisinden güzel oldu”, nene avucunda sıkarak tuttuğu on bin lirayı bana uzatarak –“oğlum bu para yeter mi? “ diye sordu.”Ah nenem yüreği yanık nenem bu tamir parasız ikramdı sana.”

-“Olmaz oğlum al bu parayı.”

Ne bilsin garip nenem: Allah CC oğlunu anten ayarına gönderip kırılan fırının masrafı elli beş bini kazandırır sonrada onu vazifelendirip Şeyh Abdulkadir-i Geylani’nin himmetiyle derdine derman olmaya yolladığını.

Rabia nenem sakinleşmiş, eskisinden daha yeni fırını alarak dudaklarında dualarla evine doğru giderken manevi bir davaya hizmetkar olmak bahtiyarlığını yaşayan on altı yaşında ki genç yıllar sonra evlenir ve ilk doğan çocuğu kız olunca nur yüzlü Rabia nenesinin adını kızına verir.

Mazlumun duası ile ALLAH C C arasında perde yoktur.

Rabbim tüm güzel işlere biz cümle Müslümanları hizmetkar eylesin Amin.

Adını Rabia koydum...

On dokuz yıl önce dünyaya geldiğinde.

Adını Rabia koydum...

Kara gözlerinde annem!

Adını Rabia koydum...

Komşu ninemin yüzünde Nur!

Adını Rabia koydum...

Çileli ve uzun bir ömürde sabır!

Selçuk KORKMAZ 13 Nisan 2016

SEYYAH

[italik] SEYYAH

Dünyamız sonsuz bir evrende zaman ve mekan aralığında seyahatini sürdürürken bir çoğumuz gerçekte seyyahın içindeki seyyahlar olduğumuzun farkında bile değiliz.

Her İnsan yaşam yolunda bir seyyah gibidir,dolaşır durur bilmediği vadilerde gagesiz bir yürüyüş,delice bir arayış değildir bu.

Uhdeler vardır her yüreğin saklısında,özlemler,kederler,ulaşılacak hedefler için verilecek emekler vardır. Var oluşu maddeden yolunun akışı manaya dönük Arifler vardır.

Üstat Şeyh Said-i Nurs-i El Kürd-i nin de dediği gibi Seyyaha sarıl hikmete ram ol,yol budur bilmiyorum başka çıkar yol.

Bu sözü kendine söylenmiş kabul eden Ariflerin kimi mana Aleminde kimide madde dünyasında gezinip dolaşmışlar:Aşık oldukları sırra ulaşmak için.

Şeyh Muhammed VARŞILLI gençliğinde çok seyhat eden gezip gördüğü şehirlerde İnsanlarla tanışan,konuşan bir seyyahtı;Bir sohbetinde başından geçenleri şöyle anlatıyordu.

Bundan kırk,kırk beş yıl kadar önce ŞAM çarşısında dolaşıyordum;Geniş bir meydanın olduğu pazar yerine geldim burada biraz yerden yüksek bir taşın üstünde,durup milleti seyretmeye başladım. Sonra başımı gökyüzüne kaldırarak ellerimi açtım.Yarabim yokmu sevdiğin bir kulun bana göstersen diye Dua ettim. Sonra tekrar çarşiyi ve alışveriş yapan insanları seyretmeye devam ettim. Birkaç metre ötemde bir şerbetçi bağırarak şerbet satıyordu onun hal ve hareketlerine bakarken cübbesi yamalı Güneşten yanmış,terlemiş otuzlu yaşlarda bir adam şerbet tezgahına yaklaştı ve şerbetçiye

Genç adam:
Bana bir bardak şerbet verirsen sana güzel bir söz öğretim verecek param yok dedi.

Şerbetçi :
Alay edercesine ,benim karnım boş laflara tok dedi ve ekledi paran varsa içersin şerbeti

Gördüklerim karşısında çok sinirlenmiştim olduğum yerden hızla yürüyerek şerbetçinin karşısına dikildim daha şerbetçiye bir söz söyleyemeden bir anda şerbetçi yere yığıldı Şaşkınlıkla yerdeki şerbetçiye bakarken yüzünün gözünün kan içinde olduğunu gördüm. Şerbetçi:
Yerde bağırıyor adam vuruyorlar diye
Ben hala kimin vurduğunu anlayamadım.

Derken millet başımıza toplandı şerbetçi yerde avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu. Aldığı darbeye sersemleşen şerbetçiyi yerden kaldırıyordu esnaftan birileri.

Zabitler geldi :
Şerbetçi beni ve cübbesi yamalı genç adamı göstererek
Bunlar,bunlar bana vurdu şikayetçiyim diye bizi gösteriyordu Zabitlere.

Hemen apar topar ŞAM da bir karakola götürdüler bizi;Şerbetçi yüzünün gözünün kanlarını silerken şikayetçiyim, şikayetçiyim diye Söyleniyordu.

Beni ve bu genç adamı nezarete attılar;Şerbetçi olanı biteni kendince anlatırken bende genç adama kim olduğunu sordum nezarete.

Genç adam:
Mısırdan geliyorum ben KUR'AN muallimiyim nasip olursa burada medrese hocalığı yapmak istiyorum. Yeni gelmiş ŞAM a ilminden başka bir dünyalığı olmayan bu güzel Müslümanın tek derdi Ümmetin çocuklarına ALLAH kelamını öğretmekti. Biz sohbet ederken şerbetçinin ifadesi bitmiş çıkarmıştılar bizi Komiserin karşısına Komiser:
Bana sen kimsin diye sordu?
Şey Muhammed:

Efendim ben Seyyahım

Komiser: Yanımda duran cübbesi yamalı gence sordu ?

Sen kimsin?

Genç adam:

Efendim ben medrese mezunu KUR'AN Muallimiyim.dedi

Komiser:

bana dönerek bu adama kim vurdu diye sordu?

Bende olanı biteni anlattım ve kimin nasıl vurduğunu bilmediğimi söyledim.

Aynı ifadeyi yanımdaki genç adamda verince

Komiser :

Şerbetçiye dönerek bir bardak şerbet verseydin ölürmüydün dedi.

Sonra çık git buradan biraz daha konuşursan yatırırım falakaya diye bağırdı şerbetçiye.

Şerbetçi:

Yediği dayağın yanına kar kaldığını anlayarak karakoldan ayrıldı.

Komiser :

Bizi odasına aldı ,buyurun oturun dedi,o da yerine geçerek bizi birkaç dakika konuşmadan seyrettikten sonra.

Komiser:

Garip bir şekilde bana dönerek bir isteğiniz varmı benden diye sordu,

Bende mümkünse bu genç kardeşimize bir iş temin ederseniz iyi olur dedim.

Komiser:

Genç adama sen demin KUR'AN Alimiyim dedin değimli diye sordu?

Genç adam:

Evet efendim diye cevap verdi

Komiser:

Oku dedi

Genç adam:

Başladı KUR'AN ı okuma ya ,sesi ve okuması muhteşemdi

Komiser ile dinlerken bu genç adamı adeta kendimizden geçmiştik,okunan sure bitince;Birden yerinden kalkan

Komiser:

Gelin benimle dedi.

Ben ve genç KUR'AN muallimi takıldık Komiserin peşine :Biraz ŞAM sokaklarında yürüdükten sonra bir Camii den içeri girdik .

Komiser:

oradaki İmamla konuştuktan sonra dönüp genç Muallime bundan sonra bu Camide İmamlık yapacaksın dedi.

Adını bilmediğim genç muallim ve ben tebessümle karşıladık bu sözünü Komiserin.

Biraz sohbet ettikten sonra ben izin isteyerek Komiser ve o genç Muallimin yanından ayrıldım.

Yedi yıl sonra yolum tekrar ŞAM a düştü Komiser in bizi götürdüğü Camii ye gittim.

Vakit namazı eda edildikten sonra genç Muallimin İmamlık yaptığını gördüm Müezznliği de Komiser

yapıyordu.ALLAH ALLAH

Komiser emekli olduktan sonra Hacca gitmiş Hac dönüşünde genç Muallimin İmamlık yaptığı Camide Müezznliğe başlamıştı.

Kızını da genç Muallim,le evlendirmiş üç tane güzel mi güzel torunları olmuştu..

Sohbetlerine misafir olduktan sonra tekrar başka bir menzile doğru yola koyuldum.

ŞAM şehrinde uzaklaşırken YARABBİM sen nelere KADİR-sin bir bardak şerbet neye niyet neye kismet.

Ömür diye adlandırdığımız doğum ile başlayan ölüm ile sonlanan zaman dilimini merhale merhale aşarken biz seyyahı olduğumuz bu yolculukta arzulanan menzile varabilmek için her yaptığımız işi kendimize mubah görürüz.

Oysaki yolda yürümenin de bir adabı bir usulü olduğunu unutuyoruz .

Hırstır gözleri kör eden,zafiyetlerdir İnsanı yoldaki tuzaklara düşüren Aşklandır gönül deryalarında yüzdüren.

Kuyulardan zindanlara Yusuf (as)

Gemilerden bir balığın karnına Yunus (as)

Hastalıktan sabra,sabırdan şifaya Eyyüb (as)

Mekken'den Medine'ye İnsandan İSLAM a Hicret MUHAMMED MUSTAFA (s.a.v.s)

Seyyahız arar dururuz nasibimizi.Seyyahız gün gelir yol biter dururuz.

Seyyahız,Seyyahız HAKKIN devranında Seyyahız,UNUTMAYINIZ !!!

Değerli vaktinizi ayırıp okuma lütfunda bulunduğunuz için teşekkür ederim.

Selçuk KORKMAZ 16 NİSAN 2016

MARDİN (1) MERDİVENLER VE DAR SOKAKLAR

[italik] MARDİN (1) MERDİVENLER VE DAR SOKAKLAR.

İnsanlık! tarih boyunca bereketli Mezopotamya topraklarında birçok medeniyetler kurarak gelecek nesillere kendinden izler bırakmıştır.

Her kazılan toprakta her alınan yolda ciğerlerimizi dolduran havada içilen suyun tadında Kadim medeniyetlerden gelen mirası görememek mümkün değildir.

İnançların kültürlerin bir arada hoş görüyle yaşadığı bu güzel coğrafyayı gezmeden bu Dünyadan göçüp gitmek büyük bir kayıp olsa gerek.

Tarihin mistik kokusunu seven biri olarak imkan buldukça gezip görmek bizden önceki kavimleri tanımak benim için bir mutluluk kaynağıdır.

İki bin on beş yılının Ramazan ayının ortalarıydı,yaz mevsiminin kırk dereceyi geçen sıcaklığında Oruç tutmak biz zayıf yapılı insanlar için zor bir iş olsa bile yüreklerde var olan İman sayesinde sabrı da amellere katarak zorlukları aşmanın muafakiyeti yaşıyorduk.

Arkadaşım Askeri işinden dolayı evini Mardin e taşıyalı dört ay olmuştu. Telefon görüşmelerimizde sürekli beni ve birkaç samimi arkadaşı davet ediyordu Mardin e.

Bu ısrarlı davetlere yok diyemez olmuştum ve Ramazanın ortalarında bir pazar sabahı Arkadaşlarla Mardin e doğru yola çıktık.

Araba Remzi adında bir arkadaşımızdı şoförlüğü de o yapıyordu ben onun yanına ön koltukta oturdum arkada remzinin yeğeni Ali ve Yasin adında metal sektöründe çalışan başka bir arkadaşımız vardı.

Sabah dokuz sularında yola çıktık Diyarbakır Mardin arası doksan kilometreydi yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra Mardin e vardık.

Şehir merkezinde bizi karşılayan

Askeri:
Hoş geldiniz kardeşlerim
Diye sıcak bir gülüşle karşıladı bizleri İzzeti ikramı bilen cömert yapısıyla yüzünden bize ikram ettiği tebessümün samimiyetinden şüphe duymadan aldık selamını,
Hoş bulduk kardeşim diye.

Hemen birkaç metre ileride sokağın içine doğru bir mekana geçtik Askeri,Remzi ,Yasin ve Ali Oruçlu olmadıklarından kahvaltılarını yaptıktan sonra

Askeri:
Hadi kalkın eski Mardin e gidiyoruz diyince hep beraber kalkarak geldiğimiz arabaya yöneldik.

Askeri yolu bildiğinden ön koltuğa şoförün yanına oturdu bizlerde arka koltuğa geçtik Güneş yavaş yavaş yükselirken sıcaklıkta iyice etkisini göstermeye başlamıştı.

Mardin koca bir dağın tepesine kurulu beyaz taşlarla örülü evleri,Camileri,Kiliseleri ve eski çarşısıyla büyük bir müzeyi andırıyordu.

Yeni şehirden eski Mardin e çıkarken tırmanılan yokuşun dik olması kim bilir yüz yıllar boyunca bu şehrin doğal bir kale olmasını ve ulaşılmasını imkansız hale getiriyordu.

Yolun sağında ve solunda eski medreseler,evler tarihe şahitlik edercesine bizleri seyreden duruşlarındaki mahsumiyet,süslü nakışları heybetli ama bir o kadarda vakur duran yapıları sadece barınmak için değil de gönül Dünyalarındaki aşkları sevgileri beyaz taşların temiz bir yaprak misali zeminlerine kazıyan taş ustalarının ince dokunuşlarıyla dile gelen sanatsal özellikleri adeta görün biz eski insanların tercümanınız dercesine seyre dalıyoruz.

Eski şehre varınca arabayı uygun bir yere de park ettikten sonra yürümeye başladık kireç taşından kesilmiş sarımsı beyazlı taş yollarda.

Uzun ama çok geniş olmayan Mardin çarşısının girişinden bakılınca Arap mimarisinin hakim olduğu minareler sıra sıra dizilmiş selam duruyorlar bu kadim şehri görmeye gelenlere.

Çarşıda ilerlerken eski hanlar çeşitli zanaatlara ait iş yerleri ve çarşıya açılan dar merdivenli sokakların uçlarını

gördükçe sır dolu derinliklere inip tarihin bilinmeyen isimsiz kahramanlarıyla tanışmak kuru bir kireç dağından kadim bir medeniyete yürünen yolu yürümek istiyor İnsan.

Mardin Ulu Camiye inen merdivenli bir sokağın başında durduk

Askeri:

Bu merdivenler Ulu Camiye iner

Dedikten sonra merdivenleri adımlamaya başladık;Taş merdivenleri inerken aynı zamanda sokakta yürüyorduk,sokaklar ve merdivenler adeta biri birlerine sarılmış iki sevgili gibiydiler

Ulu Camii tüm muhteşemliğiyle karşımızdaydı dar sokaklardan geniş Camii avlusuna girerken girişin hemen sağda bulunan minaresi bir gelin gibi süslü yanı başımızda yükseliyordu.

Avlunun tam ortasında taştan bir şadırvan sağında ve solunda taş yapıları iki bina bulunuyordu,sol tarafta cümle kapısının iki üç metre içerisinde kesme taşlı beyaz duvarda küçük siyah bir taş göze çarpıyordu.

Taşı incelerken siyah camdan yapısı parlak duruşuyla ne hikmetse BEYTULLAH ın duvarında bulunan Hacerül Esvet taşı aklıma geldi;Ne kadar benziyor diye düşünürken yanımdan geçen bir Mardinli vatandaşa bu taş neyin nesidir diye sorunca?

Mardinli vatandaş:

Bu taş tırnak taşıdır insanlar gelip bu taşta tırnaklarını sürerler dedi.

Tırnak taşının duvarını takip ederseniz genişçe bir kapıdan Caminin ibadet yerinede bulursunuz kendinizi.Taştan kemerler üzerine oturtulmuş taş kubbenin altından iç mekanı seyrederken karşıda Mihrabın solunda küçük bir pencerenin içinde bir ışık görürsünüz.yaklaşıp baktığınızda bir tabela üzerinde Peyğamber efendimizin sakal-ı şeriflerinin olduğu hemen üstünde küçük bir cam fanus içinde himaye edilen Sakal-ı şerifi görürsünüz.

Ben tarih içinde kaybolmuş halde gözlemlerimi yaparken Arkadaşlarım Müslüman mahallesinin yaramaz çocukları gibi yüksek sesle şakalar yaparak cami avlusunun sessizliğini bozuyorlardı.

Öğlen namazını o Mübarek mekan da eda ettikten sonra birkaç resim çektirdik.

Ulu caminin arka kapısından mekanı terk ederken karşımıza yine o iki sevgili çıkmıştı merdivenler ve dar sokaklar.

Yukarı Dünyadan aşağı Dünyaya inen merdivenleri meraklı adımlarla geride bırakırken, Bakırcılar çarşısı Pazar tatilinin suskunluğuna bürünmüş,Giyim kuşam elbiselerin satıldığı dükkanları geçerken allı pullu yöresel kıyafetlerin güzelliği tarif edilemez.

Öğlen güneşinin yakıcı etkisini gösterdiği saatlerdi susuzluk inceden inceye selam vermeye başlamıştı, zayıf bedenime.

Arkadaşlarla gölgelik havadar bir mekan da oturup Mardin şehrini seyrederken Kızıltepe ovasının sıcaktan kavrulduğuna gözlerimiz şahitlik ediyordu.

Dinlenip soluklandıktan sonra arabanın olduğu yere çıktık şehrin biraz dışında Kasım-ıye medresesine uğradık yüz yıllardan bu yana Kasım-ıye nice Alimler nice muallimler yetiştirmiş şimdilerde sadece koruma altında olan bir yapı:Tarihsel vazifesinden uzak bir konumda olması beni oldukça üzmüştü.

Buruk duygular la ayrıldığıımız kasım-ıye medresesi geride kalırken şimdilerde yaşadığı yalnızlığının hüznünü sessiz bir çığlıkla zihinlerimize duyurmayı başarmıştı.

Bir aşağı bir yukarı bir merdivenden diğerine dar sokaklardan geniş Meydana Mardin kazan biz kepçe misali dolaşırken kendimizi eski şehrin merkezinde bir Süryani kilisesinin önünde bulduk.

Kapıdan geçip kilisenin avlusunda etrafı seyredirken yanımıza yaklaşan yirmili yaşlarda bir Bayan:

Beyefendi kiliseyi dolaşmak için bilet almalısınız

Diyince bizim

Askeri:

Ben Zaza Hıristiyanım benden nasıl para istersiniz diye kızı fırçaladı.

Ben Remzi ve diğer arkadaşlar gülmek için çok uğraş veriyorduk.

Sinirli rolleri yapan

Askeri:

Arkasını dönüp kiliseden çıkarken

Sizi şikayet edeceğim diye bağıriyordu.

Bu konuşmalar karşısında Remzi daha fazla dayanamayıp bastı kahkahayı,

Kadın:

Bir an şaşkınlığını üzerinden atarak beyefendi bir dakika hıristiyanlara bedava desede

Askeri büründüğü rolden çıkmıyor tüm arkadaşlar daha fazla dayanamayıp olan biteni kahkahalarla izlemeye devam ediyorduk.

Kilise binasından genç bir adam çıktı konuşulanları duymuş kilise bahçesinden çıkmaya çalışan Askeriyi kolundan

tutarak içeriye buyur ediyordu.

Askeri biraz sakinleşmiş ama söylenmeye devam ediyordu

Askeri:

Bu ne kardeşim kendi kilisemize gelemiyecekmiyiz böyle şeymi olurmuş diye genç adama sitem ediyordu.

Gülmekten perişan olmuştuk,Askeri ve Remzi girip kilisenin içini bedava dolaşırken biz bahçede Yasinle Askeri nin Kiliseye girişte para vermemek için oynadığı oyunu ve rol yeteneğini konuşuyorduk.

Kilise Zaza Hıristiyanlar tarafından dolaşılmış iş tatlıya bağlanmıştı;Kilisenin bahçesinden çıkarken gülüşlerimiz devam ediyordu.

Selçuk:

Askeri şimdi nereye gidiyoruz?

Askeri:

Midyat Mardin merkeze otuz kilometre hadi Midyat a gidiyoruz

Arkadaşlarda olur diyince herkes arabadaki yerlerini alarak Midyat a doğru yola çıktık.

Devam edecek

Selçuk korkmaz 19 Nisan 2016

MARDİN (2) MİDYAT EVLERİ

[italik] MARDİN (2) MİDYAT VE EVLERİ

Mardin'den Midyat'a yol alırken doğanın, yeşilin bol olduğu güzel toprak damlı köy evlerinin şirinliği oldukça hoş manzaralar veriyordu gözlerimizin kadrajına.

Yarım saat kadar yol gittikten sonra taş işçiliğinin beklide Mezopotamya'da ki en maharetli ustalarının merkezi olan Midyat'a varmıştık.

Şehir bir ana yolla ikiye ayrılmış: yolun sağ tarafı, Yeni Midyat sol tarafı, Eski Midyat'ı oluşturuyordu. Muhteşem işlemeli eski evleri biri birinden güzel yapıları yeni Midyat'a nispet yaparcasına yükselirken yeni şehir eski şehrin gölgesinde var olmaya çalışıyordu.

Tarihi Midyat tatlı inişli bir tepenin eteklerine kuruluydu işlenmesi kolay kireç taşından yapılan Midyat evleri ölü taşların dirilişine bir delildi âdeti.

İlk bakışta tepenin eteklerine inşa edilmiş Süryanî Kiliseleri dikkati çekiyordu; kimi büyük kimi daha küçüktü mimarî yapılarında küçük farklılıklar olsa da süslemeleri yarışır haldeydi.

Arabayı Devlet konuk evine yakın bir yere park ettikten sonra güneş tepemizde Midyat'ın tarihi sokaklarında yürümeye başladık. O kadar sıcaktı ki kediler bile gölgelik yerlerde uzanmış serinlemeye çalışıyorlardı. Dilim damağıma yapışmış terlemek isteyen benim çaresizce ısınmaktan başka bir icraat yapamaz olmuştu, nikotin krizleri de işin çabasıydı.

Sokakları dolaşırken karşımıza büyükçe bir kapı çıktı biraz alıcı gözle bakınca bir Süryanî Kilisesi'nin ana kapısı olduğu anlaşılıyor, kapının mazgallarından bahçesi görünen kilise kapalıydı, kimsecikler görünmüyordu ortalıkta.

Yürümeye devam ettik, yüz metre ileride daha küçük bir Kilise gördük ve kapısı açıktı. Açık kapıdan daldık içeriye: girişte sağ tarafta gölgede otuzlu yaşlarda iskemlede oturan ayak ayaküstüne atmış gözünde gözlük elinde bir kitap okuyan biri vardı.

Kapıdan girişimizle başını kaldırıp hiç üslûbunu bozmadan bize baktıktan sonra emri vaki bir ses tonuyla: -"İçeri girmek yasak ama avluda gezebilirsiniz" dedi.

İtiraz etmeden cevapta vermeden avluda çevreye bakınmaya başladık. Kilise binası çok eski görünmüyordu bir ara gençten bir adam cümle kapısından içeri girdi ve kapıya yakın oturan bu adama yaklaşarak saygıyla eğilip adamdan tamam gibi bir işareti aldıktan sonra kilise binasına girdiğini gördüm.

Kapının yanında oturan adamın gördüğü saygıdan onun kilise papazı olduğunu anlamıştım.

Askeri; oturan adama

- "sigara içebilir miyiz ?" diye sordu

Adam:

- "İçebilirsiniz "

Dedikten sonra arkadaşlar sigaralarını yaktılar. Avluyu inceleyerek oturan adama yaklaştım.

Selçuk:

- "Bu bina kaç yıllık?"

Oturan adam:

- "Yüz yirmi yıllık"

Başını kitaptan kaldırmadan cevap verdikten sonra kitabı okumaya devam etti, tavırları hiç hoş değildi ama aklıma takılan birkaç sorunun cevabını almak için oturan adamı konuşturmak istiyordum.

Selçuk:

- "Size bir şey sorabilir miyim?"

Oturan adam:

- "Sor"

Selçuk:

- "İlk inen İncilin Süryanîce olduğu konusunda bir bilgi edindim bu doğru mu?"

Bu defa başını kaldırıp bana bakarak cevap verdi

Oturan adam:

- "İncil indirilmedi yazıldı "

Diye ekledi:

- "İncil üç bölümden oluşur, ilk bölümü Süryanîce, ikinci bölümü Yunanca, üçüncü bölüm ise Roma dili (Lâtinçe) "dedi

Selçuk:

-“Neden üç dil?”

Oturan adam:

-“Neden tek dil benim Rabbim tüm dilleri bilir diye de” ekledi.

İyide Rab olan Allah şüphesiz ki tüm dilleri bilir ama biz kullar bilmiyoruz, Allah neden bir toplumun kullanmadığı ve bilmediği iki dilde kitap yollasın ki? Hem İsa (as) zamanında yukarı Mezopotamya’dan, Kenan topraklarına kadar olan bölgelerde hâkim dil Süryanîce idi

Bu papazın verdiği cevaplar ve tavırlar oldukça agresifti bildiğim bu bilgileri söyleyerek

Ortamı da germek istemiyordum.

Konuşmalarımıza kulak kabartan Askeri dış kapıya yürüyerek dönüp bana sordu

-“Selçuk bu sigarayı dışarıda içebilir miyim?”

Daha cevabını veremeden; oturan adam aniden yerinden kalkarak

-“olmaz”

Diye yüksek sesle bağırdı devam etti konuşmaya,

—“Müslüman izin vermez” dedi.

Selçuk:

-“Olmaz tabi hani edep” dedim.

Askeri her zamanki gibi yine karıştırmıştı ortalığı. Oturan adamın tavırlarından anlamıştım gergin ve tepkili olduğunu, arkadaşlar oturan adamı provoke ederek kendilerine gülecek bir olay bulmuşlardı.

Fazla uzatmadan kiliseden çıkardım dedim arkadaşlara, gülerek kapıya yönelen arkadaşlar

Benimde kızgınlığının farkındaydılar, bu durum onların daha çok gülmelerine neden oluyordu.

Devlet konuk evine doğru yürürken

Askeri:

-“Selçuk sen çok gerginsin oruç başına vurdu” diye tebessüm ediyordu.

Biraz yürümüş sakinleşmiştim. Devlet konuk evinin önüne gelmiştik. Çok büyük ve dört kattan oluşan her yerinde muhteşem işlemleri olan bu bina Midyat’ın en güzel eviydi.

Turizm için hazırlanmış restore edilen bina her bakımdan bir şaheserdi. Binada hatıra olsun diye fotoğraf çektikten sonra benim fazla gezecek mecalim kalmamıştı.

Arkadaşlar da gün boyu sıcaklığın altında gezmekle bunalmışlardı, fazla oyalanmadan arabaya binerek Mardin’e doğru yola çıktık.

Mardin’e vardığımızda iftar saatine az kalmıştı. Güzel bir kasap tarzı kebabçıya giderek oturduk. Müşteri camekânda dizili olan etlerden seçiyor yapılan seçime göre etler mangalda hazırlanıp servis ediliyordu.

İftar vakti olması vesilesiyle çok kalabalık olan kebabçı insanüstü bir gayret göstererek siparişlerimizi akşam ezanıyla masamıza servis etmişti.

Açılan orucun ardından yakılan sigara ciğerlerimi hoş ederken tansiyonum da dibe vurdu. Baktım olmuyor kebabçının yan tarafında bir boşluk vardı o boşlukta yere uzandım ve ayaklarımı bir iskemleye dayadım.

Biraz toparlandıktan sonra kalkıp arkadaşların yanına gittim; yemekler yenildikten sonra, bizi misafir eden arkadaşımız Askerî’den hatıra isteyerek Diyarbakır’a döndük.

Selçuk KORKMAZ /20.04.2016

[italik][/italik]

ÇIRIK FIRINI VE EKMEK

[italik] ÇIRIK FIRINI VE EKMEK

Fakirlik ve Kitlık gören insanların ağızdan ekmek kelimesi düşmez!

Ülkemiz de temel gıda maddesi olarak ilk sırada yer alan ekmek sofralarımızın vazgeçilmez gıda maddelerinin başında gelir.

Anadolunun değişik bölgelerinde tükettiğimiz ekmek kendi kültürünü oluşturmuştur.

Pide ekmeği, Trabzon ekmeği, Tandır ekmeği, somun ekmek gibi bir çok çeşitleri yapılan ve ham maddesi aynı olan pişirme usulü, ekmeğe verilen şekil, değişik katkı maddeleriyle her yörenin damak tadına göre yapılan ekmekler ağız tadıyla yenilmektedir.

Babam altmış yıllık fırın işçisi olduğundan çocukluğumdan bu yana ekmek fırınlarını ekmeğin imalatını bilen üretimde çalışan biri olarak Diyarbakır da ekmek nasıl ve nerede yapılır biraz anlatmak istiyorum.

Çirik fırını kara fırın veya taş fırın ı diye adlandırdığımız tarzda yapılmış, yapılış tarihi tam olarak bilinmeyen eskiden Ermenilerin işlettiği Müslümanların mesleği öğrenmesiyle Kürt ustalarının hizmet verdiği bir fırındı.

Çirik kelimesi Osmanlıcada anlam itibariyle suyu az akan çeşme demektir bu tarihi fırının taş duvarında bulunan eski mahalle çeşmesinin suyunun az akmasından dolayı fırına bu isim verilmiştir.

Çirik fırını çocukluğumun geçtiği çalışkan ustalarının ellerinde bereketli ekmeklerin yapıldığı Kışın soğukunda sığınılacak sıcak bir mekan yazın sıcaklığında durulmaz bir cehennemdi.

Elli yıl emek verdiği bu fırında Babam Halit (pişirici) yani ekmeği pişiren kişiydi bir diğer deyişle cehennem sıcaklığı cehenneme girmeden gören insandı.

Yazları kırk derecenin üstüne çıkan sıcaklıklar fırının ağızında çalışan Babam için kaç dereceye çıkardı bilmem ama yaz kış alınından dökülen terleri görmek yeterliydi durumunu anlamak için Babamın.

Diyarbakır taş fırınları Karaca dağın eski Volkanik taşlarından yapılırdı.

Fırının ocak zeminine döşenen taşlar, taş ustalarının ellerinde can bulup şekillendikten sonra zemine döşenmeden önce alt kısmına serilen cam ve kaya tuzları sayesinde fırının sıcaklığının düşmesini önlerdi.

Taş ocağın iç kısmında ateşten uzak koltuk denilen bir bölüm olurdu fırına atılan ekmek ilk beş dakika ateşe yakın tutulup nemi alındıktan sonra koltuğa atılırdı.

Koltuk fırının en serin yeri olduğundan ekmek burada yavaş yavaş ve zemindeki kara taşın sıcaklığıyla pişerdi.

Bu şekilde pişen ekmeklere (Dabanlı) yani üstüde altıda eşit pişmiş ekmek denirdi.

Çirik fırını da bu özelliklerde yapılmıştı pişirilen ekmeğin kalitesi kokusunun çevre sokaklara yayılmasıyla belli olurdu.

Diyarbakır ın Eşrafından olan Rahmetli Nuri ASLAN Çirik fırın sahibiydi, sabahın erken saatlerinde iş yerine gelir öğlene kadar işin başında durur işçilere gençlik yıllarındaki hatıralarını anlatarak hoş sohbetler yapardı.

Fırında çalışan ustalar yaptıkları işlere göre isim alırdılar.

(Hamurkar)

Hamuru yoğuran kişidir bazen elektrik olmaz yetmiş iki kiloluk iki torba unu elle hamur teknesinde yoğurmak zorunda kalan adamın ta kendisidir.

(Çevirici)

Hamuru hamur teknesinden keski denilen bir aletle keserek yanı başındaki teraziyle tartar elleriyle yuvarlak toplar haline getirip (Paşa) denilen hamurun dinlenmesini ve daha sonra taşınıp işlenmesini sağlayan tahtadan yapılan ortasında tutacağı olan iki metre uzunluğunda ki kutulara dizerdi.

(Tırnakçı)

Çeviricinin Pasalar la taşınıp getirdiği dinlenmiş hamuru elleriyle açarak Diyarbakır pidesi haline getirip açılan hamurun üzerine yöresel motifleri tırnaklarıyla işledikten sonra pişiricinin fırına atmak için almasını beklerdi.

(Pişirici)

Hamur pideyi elleriyle alır uzun saplı tahtadan yapılmış küreğinin üstüne yerleştirerek fırına sürer di. Pişirdiği ekmeleri fırından çıkartarak büyük tahta tezgaha bırakırdı.

(Dezgedar)

Nar gibi kızarmış Dabanlı Diyarbakır ekmeklerini fırından çıktıkça raflara dizerek gelen müşterilere ekmek satışlarını

yapardı.

Çevre bakkallara ve lokantalara gönderilecek ekmekleri hazırlar tavlacılara yüklerdi.

Fırının günlük hasılatını da dezgedar tutardı ertesi günün sabahı hesaplarını fırının sahibine devrederdi.

(Tavlacı)

Çırık fırının namı güzel kokulu ekmekleri çevre bakkalara tavlacılar ile başta taşınmak suretiyle ulaştırılırdı.

Düz bir tahta üzerine dizilen ekmekler tepelik denilen yumuşak bez ve benzeri malzemelerden yapılı baş ile tavla arasına bırakılarak ekmekleri taşıyan tavlacının başının incinmesi önlenir di.

Orta okul yıllarında ben ve ikiz kardeşim Ejder daha sonra bizden iki yaş küçük kardeşimiz Murat ta tavlacılık yaparak Babamızın pişirdiği ekmekleri Çırık fırına uzak Mahallelere taşıyarak ev ekonomisine katkıda bulunuyorduk.

Diyarbakır da onlarca fırının olmasına rağmen perşembe günleri bir tek Çırık fırının önünde

sadaka toplayan fakirler kalabalık guruplar oluşturur hayır sever insanlardan Çırık fırının ekmeklerinden isterdiler. O günün sonunda her fakir on onbeş ekmek toplamış olurdu.

Yaz,kış değişmezdi bu gelenek Çırık fırınının kapısında.

Ramazan aylarında Manevi havanın değişmesiyle ekmeklerde değişirdi Çırık fırınında.

Halkalı ekmek Yağlı ekmek Lavaşlar Çörekler ve Ramazana özel müşterilerin getirdiği İftarlık için fırına atılmış yağlı yemekler.

İftar saatlerinde İnsan kuyruklarının olduğu fırında kimi gün içinde getirdiği güveç çömleğini kimi iki başlı ince tırnaklı Dabanlı ekmekten kimi de dişleri olmadığından yumuşak Halkalı ekmeğinden almak için girerdi kuyruğa.

Oy kurban olduğum Babam yine ateşin şerrinden gözleri kısılmış alnından göğsünden terler boşalmış kuyrukta ki İnsanları fazla bekletmemek için İftara yetişsinler diye ateşin sıcaklığına savaş açmış bir Kahraman gibi çalışıyordu fırının yakıcı ocağında.

Günde on oniki torba unun işlendiği Çırık fırını Odun ateşiyle ısıtırdı Bürülör ün bastığı havayla deliren ateş sıcaklığıyla bir yandan ekmekleri bir yandan da Babamı pişirirdi.

Gecenin karanlığından bir diğer günün karanlığına koşan fırın işçileri sabahın dördünde işe başlar akşamın yedisine sekizine kadar çalışıyorlardı.

Babamızı pek evde göremezdik bu çalışma temposundan dolayı ama çalıştığı Çırık fırını eve yakın olunca altı yedi yaşlarında fırına Babamızı görmeye bir de harçlık almaya giderdik.

Sekiz yaşlarında boş zamanlarımızda küçük bir para karşılığında hamurların üstüne Etiket yapıştırarak yolumuzu bulurduk.

Etiket Diyarbakır fırınlarında üretilen ekmeklerin hangi fırına ait olduğunu gösteren matbaa da basılan küçük kağıt parçalarıydı.

Çevirici hamur teknesinden kopardığı hamuru top haline getirip pasalara dizdikten sonra ben Çırık fırınının kahraman etiketçisi başlardım hamurlara tek tek etiketleri yapıştırmaya o zamanlar bu etiket olayı mecburiydi yoksa cezası vardı düşünsenize ben o hamurların üzerinde N.ASLAN yazan etiketi yapıştırmayı kim bilir Çırık fırını aldığı cezalardan batır çalışanlar işsiz kalabilirdi.

Diyarbakır da halkın nazarında ekmeğin önemini anlatmak için acı ama geçek olan bir konuyu dile getirmeden geçemiyeceğim.

İnsanlar bir akrabasını bir dostunu yemeğe davet ederken buyur yemek yiyelim demezlerdi gel ekmek yiyelim buyur bize ekmeğe gidelim derlerdi.

İkinci Dünya savaşı yıllarında yaşanan kıtlık insanlarımız üzerinde o kadar büyük bir etki bırakmıştı ki yemek kelimesi unutulmuş bulabilenin şanslı veya zengin kabul edildiği ekmek kelime anlamı ile değil dudaklarda yemek olarak kalmıştı; Çünkü yiyecek başka bir şey yoktu yemek olarak ekmekten başka.

Ekmek diyip te geçmemek lazım her yörenin ekmeği olduğu gibi o ekmeğin birde hikayesi vardır.

Bizim Diyarbakır ekmeğinin ve ekmek işçilerinin hikayesi böyleydi kim bilir sizin ekmek hikayeleriniz nasıldır?

Kalın sağlıcakla

Vakit ayırıp okuduğunuz için teşekkürler.

Selçuk KORKMAZ 20 Nisan 2016

Cennetin gülleri

[italik]Güneşin sıcaklığı kavruk tenine vuruyordu anlından dökülen terler şakaklarından çenesine doğru inerken elindeki kazmayla kuru toprağa açtığı çukuru derinleştirmeye çalışıyordu.

Mezarlık camisinden okunan sala ahiret yolculuğuna çıkmış bir mevtanın gelişinin habercisiydi; Mehmet amcanın hazırladığı bu mezar gelen yolcunun son adresiydi.

Zayıf çelimsiz görünüşüyle nasırlı elleri yorgun bakan gözleri ve yüzünden eksik olmayan tebessümüyle Mehmet amca ellisini geçmiş ama yaşından büyük duruşuyla tatlı dili ve güzel sohbetiyle çevresinde sevilen bir İnsan dı.

Mehmet amcanın bir kaç ay sonra yirmi beş yılı bitiriyordu Mardin kapı belediye mezarlığında izinli olduğu günlerin dışında her gün kazmasıyla yeni mezarlar açardı vefat etmiş insanlara.

Kadınına kızına çocuğuna yaşlısına sayısı kaç olmuştu mezarların o da bilmiyordu kimi gün üç beş kişinin defin edildiği mezarlıkta bazı günler sayı ona çıkardı

Günlerden bir gün ikindi vaktinin ezanı okunuyordu yine bir cenaze gelmişti mezarlık camisine Namaz sonrası önceden Mehmet amcanın açtığı mezara defin edilmek üzere getirilen mevta kabre indirilirken Mehmet amca her zamanki gibi yerini almış girmiş kabrin içine ona uzatılacak cenazeyi bekliyordu.

Mezarın başı kalabalık gözü yaşlı akrabalar bir yandan ağlarken bir yandan da Mehmet amcanın mevtayı kabirde nasıl yatırdığına bakıyorlardı.

Mehmet amca her zaman işini itinayla yapan biriydi kabire indirilen mevtayı sağ omuzu üstüne yatırarak yüzünün kibleye dönmesini sağlardı.

Daha sonra mevtanın yüzünün açılması gerekiyordu kefenin baş kısmını açarak başının altına yassı bir taşı koyup mezar odasının üst kısmını kapatan taşları dizmeye başlamıştı ki İnsan kalabalığının arasındaki küçük bir boşluktan kırk elli metre öteden siyah bir devenin geldiğini gördü şaşkınlıkla olduğu yerde kala kaldı.

Definin yapıldığı kabre doğru gelen siyah devenin yularını bir adam tutuyordu yüzü ve elbisesi siyah olan bu adam gece gibi karanlıktı.

Siyah deve defin yapılan mezarın başına gelince siyah adam elindeki yuları bırakarak devenin sırtındaki yükü alıp mezarın içine boşalıtı.

Dökülen yük kabrin içine dağılırken Mehmet amca başını aşağıya doğru indirip bakınca her yerin akrep ve yılanlarla dolduğunu gördü bir anda korkudan ani bir hareketle mezardan çıkan Mehmet amca koşmaya başladı mezarlığın diğer ucuna varınca bir ağacın dibinde oturup soluklanırken gördüklerine bir anlam vermeye çalışıyordu.

Mezarlık çalışanlarından Ahmet Mehmet amca'yı bulduğunda hala korkudan titrediğini geçirdiği şoku atlatamadığını anladi.

Ahmet:
Ne oldu Mehmet amca? Neden mezarı bırakıp kaçtın?

Mehmet amca konuşamıyor hala etrafına tuhaf tuhaf bakıyordu Ahmet Mehmet amca'yı omuzlarından tutmuş silkeliyerek

Ahmet:
Mehmet amca Mehmet amca

Diye sesleniyordu bir iki dakika geçtikten sonra Mehmet amca kendine gelmeye başlamıştı. Cebinden çıkarttığı sigaradan yakan Ahmet derin bir duman aldıktan sonra

Ahmet:
Hayırdır Mehmet amca anlat ne oldu?
Mehmet amca:
Göremediniz mi? Her yer akrep ve yılanlarla doluydu.

Ahmet:
Hayır amca
Mehmet amca:
Nasıl hayır mezarın içine döktü ya siyah deveyle gelen o siyah adam.
Ahmet:

Ne devesi ne adamı amca kabrin içindeydin bir ara durdun hareket etmedin sonra bağırarak kabirden çıkıp koşmaya başladın bende peşinden geldim ama yetişemedim sana.

Mehmet amca:

Ahmet ben delirmedim ne gördüğümü biliyorum.

Ahmet:

Amca sen hayal görmüşsün orada onlarca kişi vardı kimse senin anlattıklarını görmedi.

Mehmet amca anlamıştı Ahmed'i inandıramayacağını sustu ve konuşmadı yerinden doğrulup kalkarken bacaklarının titremesi geçmemişti.

Bu olayın üzerinden günler geçmişti Mehmet amca tekrar en iyi bildiği işi yapmaya geri dönmüştü ama başından geçenleri hala unutamamış bir daha böyle bir olay yaşamıyım diye tedirgin de olmuyor değildi.

Yapraklar dökülmeye güz mevsimi kendini iyice hissettirmeye başlamıştı

Toprak ilk yağmurların düşmesiyle yumuşamış Mehmet amcanın kazması daha kolay işler olmuş Mardin kapının kırmızı toprağını.

O gün Diyarbakır da fakir ama çok sevilen biri vefat etmişti Mehmet amcanın da ara sıra selamlaştığı bu garip insan ondan önce vefat eden İnsanlar gibi uzanmıştı Musalla taşına.

Seveni çok olduğundan cenaze Namazı da çok kalabalıktı Namaz sonrası Musalla dan alınan cenaze cemaatin omuzlarında hazırlanmış kabrin başına getirildi.

İmam tarafından dini vecibeler yerine getirildikten sonra kabire indirilen cenaze her zaman olduğu gibi kabrin içinde bekleyen Mehmet amcanın kollarına verildi.

Mehmet amca bu fakir Müslümanı özenle kabrin zeminine sağ omuzu üstüne yatırarak yüzünü açıp önceden hazırladığı gri yassı taşı da başının altına yerleştirdikten sonra doğruldu mezarı kapatacak taşlara uzanmıştıki bir anda cemaatin içinde mezarın yanı başında duran beyaz deveyi ve yularını tutan beyazlar içinde Nurani yüzlü adamı gördü.

Devenin yularını tutan beyazlar içindeki adam Mehmet amcaya bakarak tebessüm etti ve korkma dedi.

Mehmet amca hiç hareket etmeden pür dikkat adama bakıyordu bu güzel yüzlü adam devenin üstündeki yükü alıp Mehmet amcanın içinde olduğu mezara boşalıtı.

Aman ALLAHIM rengârenk güller muhteşem kokularıyla Mehmet amcanın dizlerine varacak kadar kabrin içini doldurmuştu.

Mehmet amca hayranlıkla kabrin içindeki gülleri seyrederken sağ elini uzatıp işaret parmağıyla orta parmağının arasına bir gül dalını sıkıştırıp almak isteyince kabrin başında onu izleyen Nurani yüzlü zat Mehmet amcaya şöyle seslendi.

Nur yüzlü zat:

Bırak o gülü o gül senin değil

Bu sözü duyan Mehmet amca parmakları arasında sıkıştırdığı gülü yavaşça bırakarak mezarın taşlarını dizdikten sonra çıktı mezardan.

Olan biteni cemaatten gören olmamıştı Mehmet amca anlamıştı bu yaşadıklarının sadece ona ikram olduğunu.

Yapılan telkin ve duaların ardından cemaat dağılırken tek başına bir köşede bekleyen Mehmet amca bu fakir Müslümanın kabrine bakarak derin düşüncelere dalmıştı bir ara elini yüzüne doğru götürünce o parmakları arasına sıkıştırıp sonra bıraktığı gül dalının kokusunu aldı.

Parmaklarını burnuna götüren Mehmet amca Cennet güllerinin kokusunun parmaklarına sindiğini anladı.

Buda ona bir ikramdı son yaptığı defin Mehmet amcanın mezarlıkta çalıştığı son günü olmuştu ssk günlerini doldurmuş olan Mehmet amca emekli olup kalan ömrü boyunca Cennet güllerinin kokusunu sinen parmaklarında koklarken öleceği güne kadar parmakları burnunda Diyarbakır da yaşadı.

Vade dolunca Diyarbakır Mardin kapı belediye mezarlığı Mehmet amca'yı da almıştı bağrına parmaklarına sinen Cennet güllerinin kokusuyla.

Bir hadis-i şerifte efendimiz s.a.v.s

"Kabir, ya cennet bahçelerinden bir bahçe yahut cehennem çukurlarından bir çukurdur."

(bk. el-Akide't-Tahaviye,1/169; Ahmed b. Hanbel,

Mehmet amcanın bu yaşanılmış gerçek olayında da gördüğümüz gibi İnsan yaşamı boyunca yaptığı amellerden mesuldür.

Biz insanlar her ne kadar kendimizi güçlü yenilmez görsek te yaratılış mizacımız çok zayıftır pamuk ipliğine bağlı yaşamlarımızın her an bitebileceğinin hesabını yapmadan yaşıyoruz.

Attığımız ve atacağımız adımların hesaplarını iyi yaparak merhamet dolu yüreklerde yetiştireceğimiz sevgiler sayesinde kim bilir Cennet güllerinden bizlerde nasiplenebiliriz.

Rahmetinin sonsuz kainatı kuşattığı Rahman-ı Celil biz kullarına karşı çok merhametlidir.

Sevgili okurlar:

İçimizden hiç bir zaman merhamet ve umudu çıkartıp atmayalım

Şu kainatın içindeki zerre kadar olan Dünyamız ve biz İnsanlar şu Dünyanın içinde zerreler olarak varlığımızı sürdürüyoruz.

Kuvvet ve Kudretine güvendiğimiz Rabbimiz çok cömerttir ve ayetiylede biz kullarına şöyle seslenir.

Başınıza gelen herhangi bir musibet kendi ellerinizle kazandıklarınız yüzündendir. Bununla beraber Allah yine de çoğunu affeder.

Şura suresi Ayet 30

Yukarıdaki ayeti kendimize delil edinip bol dua ve iyiliklerle bir yaşam sürdürerek vaat edilen nimetlere kavuşmak ümidiyle esen kalın.

Selçuk Korkmaz 06/05/2016

Deliler

Üsküdar'ın delisiyle velisi çok olurmuş diye bir deyim vardır. Deli kim, veli kim ALLAH bilir. Malûm, deli diye adlandırdığımız birçok insan dolaşır yaşadığımız şehrin sokaklarında. Kimisi sakin zararsız, bir başkası parkta ve yürek paramparça misali.

Birçoğu sevimli ve sempatik olur. Mahallenin gülü misali, sınırlarını bilircesine muhit dışına çıkmadan yaşamlarını sürdürürler.

Esnafların neşe kaynağı olan delilerimiz aynı zamanda yöresel zenginliğimiz olup:Anadolu'nun bazı şehirlerinde çok sevilen delilerin heykelleri bile dikilmiştir.Bu denli sahiplenilmiştir şehir halkı tarafından.

Sinirli olan asabî deliler genelde uzak durulan ve dikkat edilmesi gerek tiplerdiler. Bu katagoriye giren yirmi yedi yaşlarında çok kuvvetli bir deli vardı mahallemizde.Adını kimse bilmezdi. Saçlarını her zaman bir numara kestirdiğinden asker kaçağı lâkaplı bu güçlü kuvvetli adamdan herkes çekinir pek sataşanı olmazdı.

Bir gün ben ve rahmetli ağabeyim Hasan ile beraber Diyarbakır'ın Sur ilçesinin en işlek caddesi olan Gazi caddesinde öğlen sularında yetişmemiz gereken bir yere doğru acele acele yürüyorduk.

O dönemlerde ben on altı rahmetli ağabeyim Hasan'da on sekiz yaşındaydı. Ali Baba pastanesinin önünde ağabeyim solumda yürürken; karşımda üzerime doğru gelen adamla çarpışmamak için aniden durdum. Karşımda ki adamda durdu. Ben sağa geçtim yol vermek için o da sağa geçti. Hemen sola geçip geçsin diye hareket edince, o da sola geçmişti. Durup başımı kaldırıncı gördüğüm Asker kaçağından başkası değildi.

Asker kaçağı kızgın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Bende ona bakıyordum. Kendi kendime ne kısmetli adamsın. Koca Diyarbakır'da bula bula bu adam mı karşına çıktı. Diye içimden geçirirken, asker kaçağı yüzüme bakmaktan sıkılmış olmalı ki suratıma okkalı bir tokat yapıştırdı.

Yüzümün sol tarafında yıldızlar uçuşuyordu. Bir an sendeledikten sonra asker kaçağının yüzüne bakıp, anî bir refleksle bende sağ elimle yüzünün sol tarafına var gücümle tokadı patlattım.

Yüzüne bakmaya bile korktuğumuz asker kaçağına nasıl o tokadı attığımı şu an bile anlamış değilim.

Deli olan asker kaçağı hepten delirmiş, üzerime saldırmasıyla ben arkamı döndüğüm gibi; erkeklığın onda dokuzu kaçmaktır felsefesini kendime şiar edinip kaçmaya başladım.

Bin dokuz yüz seksen sekiz yaz olimpiyatlarında: Ben JHONSON kısa mesafede dünya rekoru kırmıştı. Asıl o rekoru ben kırmıştım, asker kaçağı beni kovalarken. Ömrümün beklide en seri en hızlı deparını atmıştım. Topuklarımın ara ara kıcıma çarptığını hatırlıyorum.

Biz asker kaçağıyla Diyarbakır sokaklarını jet hızıyla dolaşırken rahmetli ağabeyimde bizlere yetişmeye çalışıyordu. Bu amansız takip bizim evin kapısından içeri girip kapıyı kapatmamla son bulmuştu.

Kapıda tuhaf sesler çıkartarak bekleyen asker kaçağını sakinleştirmek pekte kolay olmayacağına benziyordu. On beş dakika kadar bekledikten sonra sakinleşen, asker kaçağı sokağımızdan uzaklaşıyordu. Nasibindeki tokadı düşünürken, dönüp bizim eve bakmayı da ihmal etmiyordu.

Rahmetli Hasan ağabeyim dili dışarıda eve vardığında etraf sakinleşmişti. Ağabeyim nefes nefese bana dönüp; "Oğlum sen deli olmasaydın bu deliyi peşine takmazdın." dedikten sonra kesik nefesiyle yaşadıklarımıza gülüyordu.

Kim bilir asker kaçağı belki de hayatının ilk tokadını yemişti. Akıllı gibi görünüp, deli olan birinden.

Selçuk KORKMAZ 10/06/2016

[/italik]

Misyonerler ve Diyarbakır

[italik]İlâhî Dinlerin bir arada uzun yıllar komşu olarak yaşadığı Diyarbakır ilimiz son yıllarda Hıristiyan Misyonerlerin merkezi haline gelmiştir.

Doksanlı yılların ortalarına doğru, Diyarbakır Ali paşa Protestan kilisesinin bünyesinde çalışmalarına başlayan Misyonerler yerli halktan: İslâmî bilmeyen sol fikriyata meyilli Kürt asıllı vatandaşlarımızın bir kaçıını, maddî desteklerle kendi cemaatlerine katmayı da başardılar.

Müslümanlıktan Hıristiyanlığa geçen bu ilk gurup içinde benimde tanıdığım Şaban adında biri vardı. Şaban babası vefat ettikten sonra dayılarının perdecî dükkânında çırak olarak çalışmaya başlar. Dayıları oldukça dindar bir aile olmakla beraber yetim olan, Şaban ve kardeşine karşı pekte merhametli değillermiş. (Şaban'ın kardeşinin bana anlatması)

Şaban: dayılarım hem Müslümansız deyip hem de böylesi zalim iseler, bende bu dinde kalmam diye tepki olarak Hıristiyan dinine geçmiş, kocası Şaban'ın din değiştirdiğini öğrenen eşi de Şaban'dan ayrılmıştır.

Şaban on yaşında olan oğlu Yusuf ile Diyarbakır'ı terk edip İstanbul'a yerleşmesiyle Şaban ismi de zaman içinde hafızalarımızdan silinmişti. Yıllar sonra Şaban Protestan kilisesinin mahiyetinde eğitimlerini tamamladıktan sonra: İspanyol bir bayan misyonerle evlenerek Diyarbakır'a döner. Daha sonra da Ali Paşa Kilisesi'ne papaz olur.

Sanırım iki bin yedi yılı idi. Ortağımınla beraber iş yerimizde iken eski dostluğumuzu da hesaba katarak: hem bir çayımızı içmek, hem de geçmişî yâd etmek için, papaz Şaban ve yanında bir Amerikalı papazla birlikte bizi ziyarete gelir. Papaz Şaban benim ortağımın aynı zamanda uzaktan da akrabası olduğundan dolayı, bu vesile ile de bir süre misafirimiz olurlar.

Selâmlaşmanın ardından oturan misafirlerimize bir yandan iş yerindeki ocaktan çay ikram ederken, bir yandan da hal hatır mevzularına geçmiştik. Sohbet din konusuna gelince bozuk Türkçesi ile Amerikalı papaz da Hıristiyanlık öğretilerinden söz ederek Papaz Şaban'a destek veriyordu.

Bir zamanların cahil Müslüman Şaban'ı gitmiş, İslâm düşmanı Papaz Şaban gelmiş ve bizim mekânımız da edindiği misyonerlik vazifesini eda ediyordu. Sohbet devam ederken Amerikalı papaza dönerek "Gerçekten hakkın rızasına ulaşmak için on bin kilometre uzaktan geldiyse ALLAH sana samimiyetin ölçüsünde bir hidayet kapısı açar." dedim ve Şaban'a dönerek "sana yok" dedim.

Bu sözüme bozulan Papaz Şaban bana dönerek "Hayret bir iş bu tıpkı tarikatçılar gibi konuşuyorsun." deyince; Şaban'ın yüzüne bir süre baktım ve "Şaban efendi sen gittin din değiştirip Hıristiyan oldun biz hayret etmedik. Papaz oldun geldin yine hayret etmedik. Mekânımızda bize Misyonerlik yapıyorsun hayret etmiyoruz: anadan babadan evlâdî Müslümanız, dinimizi savunurken mi bize hayret ediyorsun." diyerek cevap verdim. Velhâsıl sohbetin tonu sertleşince kalkmaları icap etti. Kalkarken de bizi kiliselerine davet etmeyi de ihmal etmediler.

Papaz Şaban ve onun gibiler hala Diyarbakır sokaklarında akli karışık dini bilmeyen İnsanları kendi cemaatlerine çekmek için çalışmalarını sürdürüyorlar.

Suriye'den şehrimize göç eden Suriyeli Araplara ve Kürtlere gıda ve insanî yardım yapan vakıflara çalışmalarında yardımcı olmuştum. İhtiyaç olduğunda hala yardımcı olmaya devam ediyorum. Bu vesile ile Suriyeli birçok ailenin ev adresleri bende mevcut. Bu misyonerler nerden öğrendiler bilemiyorum iş yerime geldiler.

Biri bayan biri erkek iki Güney Koreli Misyoner benden Diyarbakır'a göç eden Suriyeli Kürtlerin ev adreslerini istediler. Sebebini sorunca onlara gıda yardımı yapacaklarını söylediler. Bende Arapların adreslerini neden istemiyorsunuz diye sorunca; soruma cevap vermeyip, sadece Suriye Kürtlerin adreslerini istediler. Adresler yanımda olmasına rağmen vermedim.

Protestan kilisesinin bu Koreli misyonerlerine "siz gidin kendi insanlarınızı kurtarın. Ülkenizi pasta gibi ikiye bölmüşler halkınızı parçalamışlar. Halkınız dini Budizm onları Hıristiyan edin. Buralarda ne işiniz var" dedim. Pek hoşlarına gitmedi bu sözlerim benden adresleri alamayacaklarını anlayınca kalkıp gittiler.

Özellikle Müslüman Kürtler üzerinde çok duruyorlar. Maddî anlamda önerilerle gidiyorlar İnsanlara. Son duyularıma göre Diyarbakır'da beş bin kişinin Hıristiyan olduğu yönünde.

Kuzey ıraktaki Kürtler üzerinde de faaliyetleri oldukça fazla olan Misyonerler, oradaki Kürt çocuklarına palyaço kılığında hediyeler veriyorlar. Verilen hediyelerin içinden çıkan küçük notlarda, Hıristiyanlık Dinin iyilikleri anlatılıyor. Kız çocuğuna uzatılan sakızda yazan şöyle bir cümle görmüştüm . 'İsa çocukları severdi'

Diyarbakır Kozmopolit bir kent olduğundan bölgenin; din, sosyal ve siyasal merkezidir. Bu etkenler göz önünde

tutularak Misyonerler tüm faaliyetlerinin merkezi olarak Diyarbakır'ı seçiyorlar.

Diyarbakır nezdinde hedef kitle Müslüman Kürtlerdir. Yıllardan beridir bölgemizde süre gelen çatışma ortamının halk üzerindeki yorgunluğunu fırsat bilen Misyonerler paranın gücünü de kullanarak belirledikleri hedeflere ulaşmak için gece gündüz çalışıyorlar.

Selçuk korkmaz 23/06/2016

Vali pompa ve hırsızlar

[italik]Dünya klasikleri arasında yer alan üç silahşörleri bilmeyenimiz yoktur.

Vakti zamanında elli sene kadar evveli Mardin de yaşamış olan üç azılı hırsızın başlarından geçen hadiseler üç silahşörlere kadar meşhur olmasalar da yazmaya değer buldum.

Arkadaşım Mehmet ÇAKIRCA nın rahmetli dedesinden dinlediği anlatımlarından bu üç hırsızın yaşanmış trajik komik gerçek hikayelerini siz okurlarıma nakletmek istiyorum.

Mardin Dinlerin ve Kültürlerin harmanladığı eski tarihiyle açık hava müzesini andıran şehir yapısıyla Anadolu nun güzelliklerini özünde barındıran yüksekçe bir dağın üzerine kurulmuş taşın beyazından nakşedilmiş çok güzel bir şehirdir.

Altmışlı yılların ortalarında Mardin e atanan yeni Vali hem şehri yakından tanımak hem de halkın içine karışarak toplumu doğal haliyle görmek için tebdili kıyafetle yanına aldığı birkaç sivil polis ile şehri gezmeye başlar.

Atatürk heykelinin bulunduğu meydana geldiklerinde meydanın bir köşesinde on on beş kadar kişinin daire şeklinde toplandığını ve bu kişilerin ilgiyle bir noktaya baktıklarını görünce Vali bey mahiyeti ile kalabalığa doğru yönelir.

Vali kalabalığın arasından herkesin baktığı noktaya bakınca atılan üç kağıdı gördü ve kurulan tezgahı anladı o da herkes gibi olanları izlemeye başladı.

Ortada dandikten küçük bir masa üzerinde kurnazın biri elindeki üç kağıdı atarken bul karayı al parayı diye izleyenlere kağıdın karasını göstererek reklam yapıyordu.

İzleyicilerden biride üç kağıtçının çığırkanlığını yaparak izleyenleri gaza getiriyor

Ben gördüm şuna bas şuna bas

Diye garibanları tezgaha düşürüyordu.

Bir diğeri parayı basıp da karayı bulamayan vatandaşın ensesine bir tokat patlatıp

Sende bilemedin eşek!

Diye gülüyordu.

Olan biteni izleyen Vali elini cebine atarak çıkardığı parayı bir kağıdı gösterip üstüne koydu.

Açılan kağıt kara değildi ve herkesin ensesinde bulduğu tokadı o da yedi

Sende bilemedin eşek!

Hiddetle arkasını dönen Vali ensesine şamarı patlatan şahsa

Vali:

Asıl sen bilemedin eşek ben Valiyim

Dedikten sonra okkalı bir tokadı adamın yüzünde patlatıverdi.

Sivil polisler kaşla göz arasında bu üç kağıtçı çetesini zapt ederek alıp Valilik binasına getirdiler.

Vali bu üç şahıs hakkında polisten bilgi istedi gelen dosyalar çok kabarıktı.

Yıllardır Mardin halkını canından bezdiren bu üçlü çete son icraatlarında kötü toslamışlardı.

Suç dosyalarını okuyan Vali hiddetle yerinden kalkarak odadaki bir Bekçiye

Vali:

Hemen bir hava pompası getir

Bekçi şaşkın bir şekilde Valinin yüzüne bakarak

Bekçi:

Pompa mı?

Diye sorunca

Vali bağıarak

Vali:
Evet pompa

Dedi

Fırmıt, Şeyh Mehmet ve Aziz el bela (belalı Aziz) lakaplı bu üç hırsız kendilerini Vali beye af ettirmenin derdindeydiler ama tüm yalvarmaları yakarmaları nafileydi.

Bekçi elindeki hava pompasıyla valinin odasına girince

Vali:
Bunların pantolonlarını çıkartın ve domaltın

Diye odadaki polisler emri verince durumun vahametini anlayan üç azılı hırsızın yalvarışları daha da arttı ama dinleyen yoktu verilen emir uygulandı

Vali Bekçiye dönerek

Vali:
Bunların makatlarına elindeki pompayla hava bas

Diye ikinci bir emir verdi.

Bekçi bir anlık şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra elindeki emmeli basmalı hava pompasıyla bu üç azılı hırsıza makatlarından bir bir bastı havayı.

Bekçi emri yerine getirdikten sonra ayağa kalkan Vali hırsızlara dönerek.

Vali:
Size yarın sabaha kadar mühlet ya Mardin i terk edersiniz ya da yakalandığınız yerde ömür boyu hapishanelerde çürürsünüz bir daha güneş yüzü göremezsiniz size bunu ben Mardin valisi olarak garanti ediyorum.

Dedi

Serbest bırakılan bu üç hırsız başlarına gelen ve herkese nasip olmayacak bu olayın utancıyla sabahı beklemeden o gece Mardin i terk ettiler

Fırmıt İstanbul a Şey Mehmet Diyarbakır a Aziz el bela da Erzurum a kaçtılar.

Peki bu üç hırsız aldıkları pompanın derin havasıyla yaptıkları hırsızlıklara tövbe ettiler mi?

Elbette ki Hayır

Fırmıt İstanbul kapalı çarşığı iki defa soydu nasılmı ?

Çöpleri karıştıran meczuplar olur ya o kılığa bürünüp kapalı çarşının akşam kapanmasına yakın saatinde çöp bidonuna saklanır gece çarşı kapandıktan sonra ortalık süt liman olunca çarşı içinde gezen bekçilere görünmeden bir iki kuyumcu dükkanının kapısını kırıp vitrinde asılı olan altınları toplayarak çöp torbasına doldurduktan sonra kimselere görünmeden tekrar çöp bidonuna girerek çöplerin altına saklanır sabah soygun fark edilmeden çöpten çıkarak meczup rolünde elindeki altın dolu çuvala çarşıdan uzaklaşmış.

Bu yöntemle iki ayrı soygun yapan Fırmıt üçüncü soygunun da sabah çöp bidonundan çıkamadan fark edilir bir çuval dolusu altın ile yakalanır.

Diyarbakır a gelen şey Mehmet adındaki ikinci hırsız çevre köylerin ahırlarına dadanır karlı kış günlerinde ahırdan aldığı iki koyunu omuzlarına koyup köyden çıkmadan önce ayağındaki çizmeleri ters giyerek geldiği yoldan geri dönerken karda bıraktığı izlerden gece köye iki kişinin gelip hırsızlık yaptığı zannediliyordu.

Ama garip olan bu kişilerin köye geldikleri bellide çıktıklarını gösteren ayak izleri olmadığından köylüde oluşan kanaat hırsızlar köyün içinden diye birçok köyde şüphe ve husumet çıkmasına sebep oluyordu.

Erzurum a giden Aziz el beladan bir haber alınamadı tahminimce Mardin halkından aldığı hayır dualarının kabul olduğunu düşünürsek Erzurum yollarına başına neler gelmiş olabileceğini varın siz düşünün.

İşte üç kahraman hırsızın hava pompasıyla başlayan maceraları böyleydi

Arkadaşım Mehmet ÇAKIRCA bana bu yaşananları bu kadar detaylı anlatınca aklıma takılan soruyu sormadan duramadım.

Mehmet nasıl bu kadar konuyu detaylı biliyorsun diye sorduğumda

Mehmet Gülerek cevap verdi

Mehmet ÇAKIRCA:

Hava pompasıyla havayı basan Bekçi vardı ya

E.....

İşte o benim Dedem Bekçi Hasan idi.

Selçuk KORKMAZ 02/09/2016

Hayat ve satranç

Seksen yıllık çınar ağaçlarının gölgesinde temmuz sıcağına muhalefet serin bir rüzgâr esiyor. Arkadaşım Hayri satranç tahtasında ki taşların konumlarını iyice gözlemledikten sonra biraz gergin birazda heyecanlı duygularla rakibine kaçamak bakışlar atarak hamlelerini yaparken ben rakiplerin yüzlerindeki oluşan garip mimikleri seyrediyordum. Siyahlı beyazlı ekose kumaş misali tahta üstünde atlar, filler başında taç olan vezirler sağa sola kaçıyorlar derken bir fil devriliyor. Rakip: "Hay aksi diye hayıflanıyor." Bilmediğim anlamadığım bir şeyler oluyor, bu kare kare işlenmiş tahtanın üstünde. Şah mat sözünün zikrinden sonra içten içe haince gülüşlere refakat eden sinirden morarmış rakibin yüzü oluyor. Her oynanan oyuna bakıyorum anlamıyorum. Bakıyorum görmüyorum, bakıyorum çözemiyorum. Siyahlar ve beyazlar arasında dönen dolapları anlamıyorum. Çünkü, satranç oynamasını bilmiyorum.

Hayri yedi yaşında geçirdiği çocuk felcinden dolayı tekerlekli sandalye ile yaşamını idame ettiren fiziksel engeli olan ve benden birkaç yaş büyük çok sevdiğim bir arkadaşım. Günün büyük bir kısmını kadim çınar ağaçlarıyla süslenmiş Küçük Ev adında bahçeli bir kahvede değişik oyunlar oynayarak geçiriyordu. Hoş benim de Hayri'den geri kalır bir yanımdı yoktu. İş güç olmayınca okeye dördüncü arayan masaları dolaşan bir kurtarıcı olarak seyahat ederdim, Çınarlı Kahve'nin bahçesinde. Arkadaş gurubumuzun içinde satranç bilen tek kişi Hayri idi. Hayri satranç oynamaya başlayınca seyreden arkadaşlar sıkılır, birer birer çekilirlerdi: başka masalara. Ben ise merakla izlerdim.

Bir gün Hayri'den bana satranç öğretmesini istedim. Sağ olsun kırmadı beni ve ekledi: "Bak bu kafa oyunudur, kâğıt oyunlarına benzemez." Çok şanslıydım. Çünkü: hocam Hayri satrancı çok iyi oynar ve güzel oyun kurardı. Onunla satranç oynamak için Diyarbakır'ın diğer ucundan bile gelenler oluyordu. Birkaç gün taşları, hamleleri, oyunun özel durumlarını anlattıktan sonra deneme oyunlarına geçtik. Deneme oyunlarında anlamıştım Hayri'nin ne kadar zalim olduğunu. Zavallı kale öylece duruyordu köşesinde. Hiç beklenmedik bir anda deli bir at çiftesiyle yıkılıverdi koca gövdesi. Henüz kalenin üzüntüsünü atlatamadan, vezirin; fili arkadan bıçaklaması hepten yıkıyordu beni "sen de mi brütüs" misali. Aman Ya Rabb'im karşımdaki ordu çok güçlü. Şah'ı korumaya çalışırken, ön saflarda birbir vurulan piyonlarım yetim kalmış; hayata bir sıfır yenik başlamış çocuklar gibi yardım bekliyorlardı. Yeleleri gümüş çalan, karelerin içinde L çizerek toynaklarını vura vura koşan ne güzel atlarım vardı oysa. Ah ah bilemedim Hayri'nin tuzaklarını. filin hortumları ile kırılan narin at bacaklarını bilemedim. Tıpkı yaşadıklarımız gibi an olur güvenilir koca dağlar toz olur an olur uzatıldığını sandığımız eller kaybolur. Şimdi daha iyi anlar oldum satrancın neden kralların oyunu olduğunu.

Yedinci gün altmış dört kareli oyun tahtası artık eskisi gibi karmaşık ve anlamsız durmuyordu karşımda. Kurulan oyunlar, hazırlanan tuzaklar, yapılan saldırılar, hazırlanmış cinayet planları oyun tecrübem artıkça; aldığım tedbirler ve müdafaalarla bertaraf edebiliyordum. Hayri rakibi olan keklığın azmi karşısında sinirlense de, kazandığı müsabakaların akabinde Erol TAŞ kahkahalarını kulaklarımdan eksik etmiyordu. Gün bu gündür. Hani Yeşil Çam filmlerinde vardır ya! İyi yürekli saf delikanlı adam, bilmeden tesadüfler sonucu, sorunları çözer ve sonradan kahraman olur. İşte o gün yine bir müsabakada biraz şans biraz gayretle atlarla hazırlanan İspanyol savunması denilen bir oyunu bilmeden kurmuştum. Hayri: "Bu oyunu sana göstermemiştim. Sen bu oyunu nasıl kurdun! ? Sinirlenen Hayri İspanyol savunmasını yıkmak için var gücüyle saldırıyor. Hani derler ya en güçlü olduğun an en zayıf olduğun andır. İspanyol savunmasını yıkmaya çalışan Hayri açık vermişti. Bu fırsatı kaçırma lüksüne sahip değildim. Tanımadığım insanların dertlerine ağlayabilecek bir insandan: fırsatları acımasızca değerlendiren, bir zalime dönmüştüm tıpkı Hayri gibi. Hırs ile yapılan bir hatanın sonu Hayri için hüsrana oldu. Yedi günlük talebesine yenilmesi hırsı sayesinde olmuştu.

Hırs akli ve gözü kör eden bir duygudur. Toplumda ekonomik anlamda yükselmek için; egomuzu tatmin etme gayreti ile kim bilir kaçımız, kaç insanın hakkına tecavüz etmişizdir. Bir anlık boşluğu fırsat bilerek, kimleri ezip, zafer sarhoşluğuna kapılmışızdır. Koca devran dönüyor, ama biz görmüyoruz. Nice tahtlar nice saltanatlar yıkılıyor. Kimler gelip, kimler gidiyor bilmiyoruz. Yine gün oldu devran döndü: artık kulaklarım duymuyor yüksek tonlu kahkahaları. Tavşan kurban gidiyor öz güveniyle, bir kaplumbağanın azimle atılmış adımlarına. Hayatı satranç oyunu olarak gören insanlarda merhamet olamaz. sevgi-aşk olamaz! Beyaz fil, siyah ata merhamet göstermez. Siyah vezir de beyaz piyona aşık olamaz. Satrançta temel felsefe strateji yıkım ve zafer üzerine kurulur.

Oysa; hayat öyle değildir.

Hayat; candır

Hayat; nefestir

Hayat; sevgidir

Hayat; aşktır

Hayat; özlemdir

Hayat; düşene uzanan eldir

Hayat; el ele tutuşmaktır, bir arada olmaktır

Hayat; savaşlardan, yıkımlardan ibret almaktır

Hayat; küçük şeylerden, büyük mutluluklar çıkartmaktır.

Hayat; sahip olduklarının kıymetini bilmektir.

Kalın sağlıcakla

Selçuk korkmaz 26-10-20016

Şerbetçi Tahir ve develer

1937 senesinin sıcak bir yaz ayında Mardin güneşin altında kavrulurken Suriyeden esen serince sam ruzgarının etkisi Mardinin dar ve dik sokaklarda hissediliyordu.

Şerbetçi Tahir emmi yine şıgırdatıyor elindeki yeni kalaylanmış uzun zincirli bakır şerbet taslarını. Yaşı kemale ermiş Tahir emmi yılların tecrübesiyle yaptığı şerbetlerin tadına doyumaz içen bir daha içerdi. Alın teri ile helalinden kazanan bu yaşlı ihtiyarda farklı bir duruş farklı bir mahsumiyet hali vardı.

O sene on iki yaşına yeni girmiş olan Küçük Muhammed arada birde olsa Tahir emmiden şerbet içer ve ona şöyle derdi

Küçük Muhammed:
Amca sende bir sır var ama çözemedim.
Tahir emmi bu küçük çocuğun başını okşar tebessüm ederdi.

Küçük Muhammed geçer bir köşeden seyredirdi yaşlı şebetçiye şerbet taslarının çıkardığı tıngır şıngır melodileri eşliğinde.

Küçük Muhammed her şerbet içtiginde şerbetçiye
Küçük Muhammed:

Amca sende bir sır var çözemedim der.
Bu olay bir kaç defa tekrarlanınca .

Şerbetçi Tahir emmi:Gel oğlum otur yanıma da anlatayım sana.

Küçük Muhammed heyecanla oturur şerbetçi emminin yanına ve başlar şerbetçi Tahir anlatmaya

Şerbetçi Tahir emmi:

Yıllarca çalıştım didindim artık yaşlanmaya başlamıştım bir sabah kaltım farklı bir ruh halim vardı gönlümden geçeni yapmak istiyordum.

Tek başıma Medineye gidip orda yaşamımın son günlerini tamamladıktan sonra nasip olursa oraya defnedilmek peygamber efendimize komşu olmak düşüncesindeydim.

Dinimzde istişarede bulunmak sünnettir dedim ve kalıkp Mardin Müftüsüne vardım.

Anlattım içimdekileri müftü efendiye sessizce beni dinleyen.

Mardin Müftüsü:

Peki dedi git giderken bizden de selam götürürsün Medine Müftüsüne

Tahir emmi:Tabi efendim ne demek!!!

Çok sevinmiştim Mardin Müftüsünde beni haklı bulup desteklemişti

Hiç vakit kaybetmeden çoluk çocuğa belli bir işe parası bıraktıktan sonra helalleşip Medineye giden kervanlardan birine katılıp çıktım yola

Mukaddes topraklara yürüyorum Yarabbim bu ne saadet.

Günlerce süren yolculuğun ardından nihayet varmıştık Münevver şehir Medineye

Lakin kimseleri tanımam etmem Medinede bari şu üzerimdeki selamı teslim edeyim sahibine diyerek Medine Müftüsüne vardım.

Medine Müftüsü tebessümle karşıladı beni ilettim emanet selamı kendisine biraz halleştikten sonra

Medine müftüsü:

Hayrolsun Tahir efendi seni buralara getiren nedir?

Diye sorunca başladım anlatmaya sözüm biitigi zaman gözlerimin içine bakan Medine Müftüsü bana şöyle dedi
Medine Müftüsü:

Sen bu gece Medine kabristanında uyu yarın seninle bir daha görüşelim

Tahir emmi:

Efendim neden kabristan?

Medine Müftüsü:

Dedim ya sabah görüşürüz

Aklımda binbir soruyla ayrıldım müftü efendinin huzurundan akşam Namazını mescidi Nebebi de kıldıktan sonra Medine kabristanına vardım.

Yatsıyıda kabristanda eda ettikten sonra bir mezarın yanına uzandım aklımda sorularla saga sola dönerek vakti gecirdim ama ne hikmetse bir türlü uyuyamıyordum.

Gece saat iki sularında bazı tıkıtlar duymaya başladım Ay ışığının aydınlattığı mezarlıkta başımı kaldırıp seslerin

nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Mezaliğe doğru gelen beyaz develeri gördüm her yönden geliyorlardı onlarca yüzlerce aklım gitti bu gece saatinde bu kadar beyaz deve nerden nasıl gelir.

Derken Medine kabristanında bazı mezarlardan siyah develer çıkmaya başladı.

Yarabbim bu nasıl iştir ben uyumuyorum rüyada değil bunlar;Neler oluyor diye olayı anlamaya çalışırken siyah develerin çıktığı mezarlara beyaz develer girmeye başladı

Aman Yarabbim siyah develerde kabristanı terk edip gittiler değişik yönlere doğru.

Bu hareketlilik sabah ezanına kadar sürdü bende an be an izledim tüm olanları.

Sabah ezanının sesiyle yerimden alalecele kalıp hızlı bir şekilde Medine Müftüsüne gittim.

Sabah Namazını kıldıktan sonra İmamlık yapan Müftü efendiye yaklaşarak efendim ben geldim dedim

Medine müftüsü:

Gel hele gel benimde aklımda sen vardın de hele ne gördün ne oldu anlat hele

Ben kabristanda olanları heyecanla anlatırken Müftü efendi gayet sakin bir dille bana

Medine Müftüsü:

Anladın mı?

Diye sordu

Ben neyi diye sordum?

Müftü:

Bak kardeşim dün gece gördüklerinin özü şudur

Medinede yaşayıpta kötü amel sahipleri o siyah develerdir.

Kötü insanlar burda medinede ölünce kabristana defnederiz ama mana aleminde onlar burada kalamazlar ve başka yerlerde vefat eden Salih Müslümanlarla yerleri değiştirilir.

Senin anlayacağın sen Mardinde yaşarken Hakkın rızasını kazanıp vefat ettiğin zaman zaten buraya alırlar seni.

Sana bir kardeş tavsiyesi var git memleketine çoluk çocuğuna hasret kalma onlarıda hasret bırakma kendine.

Tahir emmi bu anlatılanlar karşısında biraz şaşkın biraz mahçup bir duruma düşer.

Müftü efendiyi haklı bulur memleketine dönmek için yola hazırlıklarını tamamlar Medine müftüsü Tahir emmiyi yolcularken arkasından şöyle seslenir

Medine müftüsü:

Mardin müftüsüne selamımızı iletmeyi unutma!

Bu yaşanan olayı şeyh Muhammed VARŞILLI nın sohbetinde dinlerken aklıma ALLAH TÜM KALPLERİN ÜSTÜNDEDİR sözü geldi.

Biz insanlar sayılı günleri yaşarken şu fani Dünyada yaptığımız iyilik ve kötülüklerin hesabı sorulmadan kendi muhasebemizi yapacak erdeme sahip olursak kanaatimce bir nebze de olsa attığımız adımlara daha dikkat ederiz.

Günümüz Dünyası kaynayan bir kazan gibi her yerde zulüm almış başını gitmiş haberlerde cinayetler soykırımlar savaşlar hep liste başı.

Daha bir kaç gün önce Myanmar da katledilen binlerce mazlum insanın haberlerini dinledik sosyal meydana resimlerine şahit olduk.

Suriyede Irakta ve adını dahi bilmediğimiz coğrafyalarda insanın insana yaptığı zulmü şu kainatta bir başka mahlukat yapmaz

Biz insanlar hem cahiliz hemde zalimiz

Malesef insanlık kapital değerler ugruna hırsı ve kibri yüzünden özünde var olan iyilik meşalesini söndürmek üzere.

Kıyamet denilen olayı insanlar kendi başlarına kopartacaklar.

Ben bir fert olarak kimseyi zilletten kurtaramam ama gönlümden gecenleri samimiyet ile beyaz bir sayfaya dökmek istedim.

Rabbimden dileğim tüm Ümmeti Muhammedi mana aleminde Medine kabristanında görmek olsun

Kalın salıcakla

Not:Küçük Muhammed sohbetinde bulunduğum Şeyh Muhammed VARŞILLI nın kendisidir.

Not:Tüm İslam aleminin Kurban bayramı mübarek olsun.

6 MAYIS 1972

6 mayıs 1972 kırk altı yıl önce bu gün bu kadim toprakların yetiştirdiği güzel İnsanlar katledildi .
Emperyalistler ve siyonistler bunu talep etmişlerdi dönemin kukla yöneticilerinden.
Bu gençler ölmeliydi çünkü vatanseverdiler çünkü herkesi kardeş bellemişlerdi
Ülke zenginliğini egemenliğini ve emegini okyanus ötesine veya sapıkın zihniyetlerin talan etmesine karşıydılar.
Evet ölmeliydiler İdam sehpalarında can vermeliydiler ki bu aleme ibret olmalıydı
Yaşatılmamalıydılar çünkü mazlumdan yana tavır almışlardı Filistine destek olmuşlardı
Her ne kadar dinsiz imansız kominist bilinseler bile zulme rıza göstermediler.
Ben kominist degilim ama ölen delikanlının da hakkını yiyecek kadarda alçak degilim.
Gecen hakkın rahmetine kavuşmuş ünlü bir din aliminin vaaz kasetini dinliyordum
Deniz gezmiş ve arkadaşları için dinsiz imansız gibi sözleri duyunca rahmetliden
Bir an düşündüm dinsiz olduğu zikredilern bu Aslanlar kalkıp filistine giderek siyonizme karşı silahlanıp saf tuttukları
zaman vaazı veren müslüman ne yapıyordu?
Velhasıl ben bir Müslüman olarak Vatanını satmayan zalime karşı mazlumu savunan
Anadoluda yaşayan türk,kürt ve diger insanların kardeşligini savunan Deniz GEZMİŞ VE ARKADAŞLARI İÇİN
ALLAHTAN RAHMET NİYAZ EDİYORUM.
RABBİM ONLARI VE TUM MUSLUMANLARI AF ETSİN AMİN.

Selçuk KORKMAZ 6 MAYIS 2018

Müptezeller

Bir zamanlar ülkemizde Türk parasını koruma kanunu denilen bir kanun vardı

Rahmetli Özal bu kanunu kaldırdı ve şöyle bir demeç verdi

Artık Türk parası tüm Dünya piyasalarında geçerli olacak !!!

Aradan gecen şunca yıla baktığımız zaman Özal ın verdiği demecin koca bir yalandan ibaret olduğunu gördük.

Dış piyasalarda paramızın itibar görmesi şöyle dursun iç piyasada dolara ve diğer yabancı menşeli paralara secde edenlere şahit olduk.

İşin acı yanı ise toplun nezlinde Vatansever Ülkücü Milliyetçi perspektif veren bir çok müptezel şahsiyet

Döviz denilen elin kâğıtlarını taparcasına sahiplenerek iç piyasada TL nin değerinin düşmesine sebep olarak kur farkından dolayı büyük paralar kazandılar.

Türkiye kırılğan ekonomik yapısıyla ayakta durmaya çalışırken içimizdeki sözünü ettiğim bu müptezeller

Avuçlarında tomarla dövizlerle TL almak için gişelerde sıra beklerken mikrofonlara şöyle konuştular

Reis dövizlerinizi bozun TL ye geçin milli olun dedi bizde bu çağrıya kulak verip dövizlerimizi bozmaya geldik.

Ey müptezel pezevenkler mademki Millisiniz neden elin kâğıtlarını aldınız!!!

Hadi aldınız neden 3,80 den aldığınız Doları 7 tl ye satıyorsunuz!!!

Reis dedi Milli olun fırsatçı olmayın!!!

Millimi sin 3,80 den aldın Doları o fiyat üzerinden git Merkez bankasına ver Dolarını bende sana Milli diyeyim

Benim korkum şudur ki riyakar bir toplum haline dönüştük ve Cehennem kapılarından birinin adı da Riya kapısıdır o kapının girişi küçük gelmesin diye ALLAH büyütür.

Efendim Lübnan da esnaf TL ile çalışıyormuş yok Avrupa da falanca filanca kişi döneri TL ile satıyormuş

Şaka gibi haberler veriyor haber bültenleri.

Bilinçli toplumlar birlikte hareket ederler!!! Gidin Avrupa da herhangi bir ülkenin şehrinde bir mekanda

oturup bir şeyler yiyin ve hesabı Dolar olarak verin ALMAZLAR!!!

Sizi bankaya yollarlar ve kendi para birimlerini isterler sizden bilinçli insanlar başkalarının paralarını kendi iç piyasalarında dolaştırmazlar.

Bizimde başımız secdeden kalkmaz yastığımızın altında da Dolar eksik olmaz dillerimizde Amerika ya muhalif söylemler gözlerimiz ABD dolar kurunda

Yatırımcı olarak zarar etmek istemiyorsun peki Altın alın

Altın bir madendir ve hiçbir ülkenin tekelinde değildir başkasının kâğıtlarından çok iyidir

Türk parasını korkuma kanunu acilen geri getirilmelidir ve iç piyasada döviz yasaklanmalıdır.

Mademki Millisin o zaman Milli parayı kullanacaksın.

Saygılar

Edebiyat defteri

Okul yıllarında bir çok defterim oldu kimi doldu kimi yarım kaldı

Kitaplar okunarak Bizlere bir şeyler anlatırlar

Defterler yazarak öğretirler bilmediklerimizi.

Çok olmuştü terk edeli defterleri ta.. ki bir arkadaşımın bana edebiyat defterini önermesine dek

İlk zamanlar yeni defterimi incelerken bana ayrılan sayfanın boş oluşuna üzüldüm

Bir yandan bir şeyler karalamaya çalışırken diğer yandan defterin başkalarına ait sayfalarını incelerdim.

Nedense yazılan şeylerin basit olduğunu düşündüm

Arkadaşıma saçma yazılar var dedim ve edebiyat defterinin gereksiz olduğunu söyledim.

Aldığım cevap o dönemlerde benim için pek bir anlam ifade etmese de bu gün ne kadar doğru bir tespit olduğunu daha iyi anlıyorum.

Peki cevap ne idi?

Arkadaşımın cevabı :

"Edebiyat defteri bir okuldur her fikirden insanlar bu defter sayesinde kendilerini geliştirirler yazı üsluplarını oluştururlar."

Bakmak ayrı görmek ayrıdır derler ben bakanlardan olmuşum neyse ki gören bir arkadaşım vardı onun yardımları ile görmeye çalıştım defterin sayfalarında var olan değerleri.

Her sayfada ayrı bir hayat başka bir hitap şekli

Kimi mizahi kimi siyasi bir diğeri agresif birde bakarsın karşında aptal aşık

Edebiyat defteri hayatın sanalda vücut bulmuş haline dönüşüyor sayfalara misafir olanlar için.

Birine dert ortağı başkasına şikayet dilekçesi ...

Özümüzden gönlümüzden olan şeyleri katarak karaladığımız bu defteri değerli kılan bizi bize anlatması değil midir?

Yaşanılanlar acılar paylaşılan mutluluklar aşklar yitirdiğimiz şeyler ve keşkelerimiz...

Kısacası hayat :

Kısacası insan nakşediliyor edep ile hitap defterinin beyaz zeminli sayfalarına

İşi bilen hocalar kalemini hünerle sallayan deneyimli yazarlar ışık oluyor yola yeni çıkanlara

Eleştiridir kişiyi geliştiren bazen savaşımlara sebep olsa bile değerlidirler

Defterde kurulan arkadaşlıklar öğrenilen yeni şeyler yaşamlarımıza renk katıyor

Şunu canı gönülden dile getirmek isterim ki bu güne kadar sahip olduğum en güzel defter oldu

Edebiyat defteri

Çalışmalarım için bir arşiv ve yazdıklarımı bana eleştirme fırsatı verdi.

Özgür,renkli,öğretici yönleri ile bu defterin bir üyesi olarak öncelikle beni bu defterle tanıştıran arkadaşşıma ve deftere emek veren tüm gönüllere teşekkür ederim.

Edebiyat defteri Umarım nice güzel yıllara hizmet vererek yoluna devam eder

Kalın sağlıcakla

Umut

Umutun Allah olduğu bir dünyada yaşarken
Gün olur düşer gün olur kalkarız
Umutumuz var bizim haktan yana
Elbette korkularımız endişelerimiz olacak!
Olacak ki
Güzel olanın kıymeti biline.

Cimrinin kerameti

Bin dokuz yüz elli senesinin sıcak bir yaz günü Diyarbakır Spahi pazarında köylülerin alışverişlerini yaptıkları şerbetçilerin bakır kaselerini şingirdatarak dolaştığı esnafların müşterinin boş çıkmaması için uğraşları tüm bu ahengin içinde terzi Kadri'nin şakaları

Çarşıda cimrilği ile nam salmış hırdavatçı Hacı Veli her zamanki gibi iş yerinin önünde müşteriler ile kıyasıya pazarlık yaparken terzi Kadri kimselere görünmeden dükkana girer ve Hacı Veli'nin kasasından yirmi lira alarak çıkar.

Bir kaç esnafı bu durumdan haberdar eden terzi Kadri bu yirmi lira ile koca bir çömlek güveç yaptırır. İkinci vakti alışverişini yapan köylülerin gitmesiyle sakinleşen Spahi çarşısında artık yemek vaktidir. Çarşı içinde bir çardağın altında serilen güveç sofrasına tüm esnaflar davet edilir tabiki en başta Hacı Veli vardır.

Sofrada yerini alan esnaflar bol etli güveci yemeğe başlarken Hacı Veli de kaptığı ekmek parçasını bandırmıştı yağlı güvece.

Sofradaki esnaflar yemek yerken bir yandan da Hacı Veli'yi kaçırmak bakışlarla süzüyorlardı. Hacı Veli ilk lokmayı ağzına alıp çiğnemeye başladı yutkundu lokma inmedi boğazından biraz daha çiğnedi yine yutkundu lokma yine inmedi üçüncü denemeden sonra zorla da olsa yutuvermiş ti ağzındakileri.

Terzi Kadri: Hacı babaya su verin!

Hacı Veli: Bu yemek benim boğazımdan inmez

Terzi Kadri: Niye Hacı baba

Hacı Veli: Niyesi var mı oğlum bu yemek benim paramla yapılmış

Terzi Kadri: Bunu da nereden çıkarttın Hacı baba

Hacı Veli : Oğlum ben kendi malımı yiyemem boğazımdan inmez ordan biliyorum

Demesiyle sofrada oturan esnaflar kahkahalarla evet Hacı baba doğruyu söylüyor dediler.

Esnaflar kendi aralarında daha önceden topladıkları yirmi lirayı Hacı Veli'ye verdiler

Hacı Veli : Hah şimdi oldu demesi ile önünde duran güveç çömleğine dalması bir oldu.

Hacı Veli Cimrilği ile keramet göstermişti ve bu keramet atmış dokuz yıldır anlatılır Diyarbakır spahi pazarında.

Ne gariptir şu cimrilerin halleri Dünyada fakir gibi yaşarlar ahirette zenginler gibi hesap verirler

Hz.ALİ

Kalın sağlıcakla 18/03/2019

BİLMEK

Bilmek !
Kendini bilmek
Kendini bilmek Rabbini bilmektir
Öğrenebilen Öğredikçe özüne İnsanlığına varır
Var olmanın esasiyetine vakıf olur
İnsanın cahil olduğundandır zalim oluşu !
İlim bir deniz varsa nasibin de bir damlası olursun İnsanların alası

Din İnsana indirilmiştir Hayvanın dini olmaz !
Kimlerin mesuliyeti yoktur şu fani dünyada?
Deliler ve ölülerin !

İster sağdan bak ister soldan
Önemli olan bakmak değildir !
Mağrifet görebilmektedir.

Şu kainat tüm varlık zikir halindedir
Yoktan var eden her gün bir şandır
Şanı yüce olan her şeyden haberdardır

Hal böyle iken vakitler darlarken
Gecenin sahibi gündüzün sahibi
Şu tenden içeri canın sahibi
Rahmanı Celil

Ey İnsan davan senlik benlik olmasın
Kibir ve fitne sofranda bulunmasın
Uzak dur Şeytandan senin baba düşmanıdır
Nefsine arkadaş sana dost yüzlü haındır

Bilmektir insanı erdemli kılan
Sır Rabbine karşı en zayıf olandadır
Zenginlik kanaat sahibindedir
Paylaşmaktadır hikmet,hikmet ise arif olandadır

İşin özü bilmektedir
Bilendir saadet denizinin sahibi
İkra (oku) ile başlayan kitabın sahibini
Bilmektir mağrifet olan

Selçuk KORKMAZ 26/09/2019

ÇANTA

Yorgun bedeni ile indirdiği kepenge asma anahtarı takarken gün alıp başını gideli çok olmuştu.

Sokak lambalarının aydınlattığı yollarda ilerlerken bir yıl önce kaybettiği eşinin acısını hala yüreğinde taşıyordu.

Aklından mazarını kare kare geçirirken bir yandan da öksüz kalmış iki yaşındaki küçük kızına bir oyuncak almak için çevresindeki dükkanların camekanlarına bakınıyordu.

Birden köşe başındaki çöp bidonunun yanında yerde güzel bir kadın çantası ilişti gözüne

Yaklaşıp aldı yerde duran çantayı.

Biraz inceledikten sonra kızım bu çantayla oynar diye içinden geçirdi ve çantayla beraber evine doğru yürümeye devam etti.

Eve vardığında vakit geç olmuştu küçük kızı uyumuştur ablasının kollarında

Çantayı evin bir köşesine bıraktıktan sonra büyük kızı sofrayı hazırlarken o da abdest alıp yatsı namazını kılmak için çeşmenin başına oturmuştu.

Kılınan namazın ve yenilen yemeğin ardından yere serilmiş yatağında yerini almıştı Muhammed amca

Ettiği son duanın ardından günün yorgunluğu ile uykuya dalan Muhammed amca gece saat iki sularında gördüğü rüyanın etkisi ile uyandı uykusundan.

Yer yatağının üstünde oturup gördüğü rüyayı anlamaya çalışıyordu.

Sonra yerinden kalkarak üstünü giyip yerde bulduğu kadın çantasını alıp içeri açtı

Bir kaç deste para altın bilezikler birde tapu vardı çantanın içinde

Rüyasında yıllar önce kaybettiği babası Muhammed amcaya daha önce hiç görmediği bir evi göstererek çantayı bu eve götürmesini istemişti ondan.

Kadın çantası ile gecenin karanlığında rüyasında kendisine tarif edilen sokaklardan geçerek işaret edilen evin kapısına varmıştı.

Evin içinden kadın çılgınlıkları geliyordu!

Adamın biri bağırarak hakaretler ediyor sonra tokat sesleri ardından kadın çılgınlıkları gecenin sessizliğini bozuyordu.

Muhammed amca kapıyı çaldı

Açılan kapının ardında gözlerinden ateş fışkıran bir adam

Adam: Ne var !!!

Diye bağırarak Muhammed amcanın yüzüne öfkeyle bakıyordu.

Muhammed amca: Selamünaleyküm dedi

Adam:Ne istiyorsun?

Muhammed amca: Selavat getir ve sakin ol dedi

Kapının arasından evin avlusu görünüyordu yerde yarı çıplak bir kadın yediği dayağın etkisiyle sersemlemiş bir şekilde oturmuş ağlıyordu.

Muhammed amca: Şu kadının üstüne bir şeyler giydir size söyleyeceklerim var

Adam bir an donup kaldı gecenin bu saatinde kim bu diye aklından geçirdi

Sonra kadına dönüp

Adam: Gir içeri diye bağırıldı

Kadın mecalsiz bir şekilde yerinden kalkıp içeriye girdi

Muhammed amca adamın davet etmesini beklemeden kapıdan içeri girdi

Elindeki çantayı adama uzatarak

Muhammed amca: Buyrun bu emanet sizin

Adam ona uzatılan çantayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı

ADAM: Bu.. bu.. karımın kayıp çantası

Dedikten sonra ona uzatılan çantayı aldı ve hemen içine baktı emanetlerin yerinde olduğunu görünce gözlerinde sevinç yüzünde tebessüm ve şaşkınlıkla Muhammed amcaya

Adam: Nereden buldun bu çantayı? sen kimsin ? Nasıl buldun bizi?

Diye ard arda sorular sormaya başladı.

Muhammed amca: Emanetlerinize iyi bakın var mı bir eksikliğiniz?

Adam:Yok hepsi tamam

Muhammed amca çantayı bulup onlara nasıl ulaştırdığını anlattı

Adam:Amca ben emekli oldum aldığım ikramiye ve eşimin altınlarını hepsini bu çantaya koyduk ve kendimize bir ev almak için tapuya gittik evrak eksikliğinden işimiz yarım kaldı eve dönerken karım çantayı kaybetmiş

Muhammed amca adamı sükut ile dinledikten sonra

Muhammed amca: Bak kardeşim Malin emeğin helalmiş zayi olanı ALLAH sana ulaştırdı Artık hüznün yok üzülme !Allah c c emekleri zayi etmez.

Muhammed amca biraz konuşup nasihat ettikten sonra izin isteyip kalkar

Vakit sabah namazıdır evine doğru yürürken ona verilen bu vazifeyi yerine getirmenin huzuru ile dudaklarından şu sözler dökülür ya İlahi Hamd ve Şükür yalnız sanadır.

Helal kazancın hesabı vardır;! Haram kazancın azabı vardır !

Şeyh El Kadri Muhammed VARŞILLI nın hatıratından

Selçuk KORKMAZ 26/09/2019

YAZMAK

Bazen bir kalem bir nazar İnsana yakın hissettirir bir başkasını;Söylemler duygular serzenişler tanıdık gelir.

Mısralar da,mürekkebin siyahında,sayfanın beyazında cümlelerin duyguyu vurduğu yerde işlenen cinayette kendini bulur insan.

Klasik sıradan hayatlar yorucu olur

Yorar insanı kısır döngüler

Bir yazınının bir şiirin hitabı alır götürür tüm ağırlıkları

Kişiyeye renk katar bakış açısını değiştirir bir başka gönülden düşen heceler

Okumak ve anlamak İnsanı insan yapan en güzel meziyetlerdendir

Önemli olan küçük Dünyalarımız da büyük mutlulukları yakalayabilmektedir

Ayrıntılara saklanmış olanı bulup çıkarmaktır

Eski bir sandığın isini pasını önemsemeden kat kat dizilmiş değerlere dokunabilmektir.

Değere değer katmaktır benliğin ile senliğin ile.

Yazmak Mavinin uçuğundan yaptığın uçurtmayla başka hayal alemlerinde dolaşmak

Bir yürekten diğerine köprü kurmak

Temeline aşkı sevgiyi hasreti birazda kokulu naftalinleri doldurmaktır

Kalem sende imkansızlık yok ! mürekkep hemen önünde.

Hayata dair İnsana dair ne varsa heybende sadaka niyetine paylaşmaktır yazmak!

Selçuk KORKMAZ 03/10/2019

Anlamadan dinlemeden konuşmayın.!

Günümüzde maalesef aşırı derecede dünyaya bağlı insanlar haline dönüştük
Bu durum İnsana bağlandığı şeyin alışkanlıklarını da getirir ve huy edindirir.
Sohbetlerimizde söylediklerimiz,basın yayın organlarından öğrendiklerimiz veya zan ile itham ettiklerimizin
hakkındakiler ne kadar doğrudur biliyormuyuz.

Bir anlık duygusal tavrımız ile karşımızdakini eleştirirken hislerimiz aklımızı nasıl manipule ediyor fark ediyormuyuz.!

Sizleri bilemem ama ben kendime bir öz eleştiri olarak bu yazıyı kaleme alıyorum
Bende bir insanım hata yapmak mizacımda vardır!

Aciziyetimi unutup mahir işler yaptığım kanaatine vardığım anda nasıl bir yanılığda boğulduğumu geçte olsa
anlıyorum.

Hepimizin mayası aynı,toprağı özü aynıdır
Düşüyoruz gaflete delalete,mağrifet bunu fark etmekte olsa gerek..
Bazen hisseden kıssa çıkar bazen kıssadan hisse
Bu gece benim payıma da düşen Halid'i bağdadi ve kıssası oldu
Anlamak ve idrak ederek davranmanın önemi tarihten bu yana her zaman çok kıymetli olmuştur

Günlerden bir gün Mevlana Halid'i Bağda'i Medine'de dolaşırken yaşlı bir adam ile karşılaşır.
Yaşlı adama selam veren Mevlana Halid'i Bağdadi bir nasihat ister bu yaşlı piri faniden.
Ömrünün son deminde bu ihtiyar Halid'i bağdadiye dönerek şöyle der

Yaşlı adam :
Sen sen ol anlamadan dinlemeden hüküm verme!
Bu nasihatı alan Mevlana Halid'i Bağda'i Medine'den ayrılır ve Mekke'ye gelir.

Beytullah'ı tevaf ettikten sonra yüzü Beytullaha bakacak bir şekilde bir köşede oturur ve
Zikir hali ile etrafını seyreder.
Birden gözüne bir adam ilişir sırtını Beytullahın duvarına dayamış bir şekilde oturan bu adam için
kalbinden bu nasıl bir edepsizliktir diye geçirir;Beytullaha sırtını dönmek edepten değildir der.

Sırtını Beytullahın duvarına yaslayan adam birden yerinden kalkar Mevlana Halid'i bağdadinin yanına gelir geçer
karşısına ve ona şöyle seslenir.

Sen Medine de bir piri faniden nasihat istemedinmi?Aldığın nasihate neden uymuyorsun!.

Mevlana Halid'i Bağdadi Beyninden vurulmuşa döner üzerindeki şoku atar atmaz kendisinden uzaklaşan bu sır ehli
adamın peşinden koşar.

Adama yaklaşınca
Mevlana Halid'i Bağdadi: Efendim efendim diye seslenerek usulca yaklaştı kim olduğunu bilmediği bu garip adama

Özürlerini beyan ettikten sonra bu zat'tan vazife ister.
Sır ehli adam tek bir söz söyler Mevlana Halid'i Bağdadiye
Hindistan'a git dedikten sonra arkasını dönüp gider.

Halid'i Bağdadi aldığı bu emrin üzerine İrşad vazifesi ve heyecanı ile Hindistan'a gider.
Hindistan'da uzun seneler İslami hizmetlerde bulunur Nakşibendi tarikatının Halid'ie kolunu kurarak bir çok
halifeler yetiştirir.

Evliyanın Büyüklerinden olan Halid'i Bağdadi bu yaşadığı olayı naklederken bizlere bir konuyu bilmeden anlamadan
hüküm vermenin kişiyi yanılığa düşürebileceğini izahını yapmaktadır

Saygılar

DEVŞİRMELER

Bu yazıyı Milliyetçilik adı altında ırkçılık yapanlara hitaben yazıyorum.!

Devşirme nedir?.

Devşirme sistemi Osmanlı İmparatorluğunun ele geçirdiği özellikle Rumeli ve Balkanlardaki Hristiyan veyahut farklı inançlara sahip topraklardan genç ve yetenekli çocukların toplanarak, sıkı bir eğitim altında üstün bir asker ve yönetici sınıfı oluşturma sistemidir

Örneğin Bulgar diyarından veya KIRIM'DAN erkek çocuklarını sekiz on yaşlarında köylerinden toplayarak yeni çeri ocaklarında asker olarak yetiştiren ve bu yeniçerileri yine Bulgar diyarına veya Kırım'a gönderip savaştıran sistemin adıdır Devşirmelik.!

Osmanlı devlet geleneğinde yüz yıllar boyu uygulanan Devşirme sistemi imparatorluğun genişlemesi ve gelişmesi konusunda çok etkili olmuştur.

Devşirme ruhu nedir ?

Devşirme tezgahlarından geçen insanlarda ait olduğu ırkı veya Milleti ret etmek ve devşirilen kimliğe biat etmek her ne şartta olursa olsun tabii olduğu erkin isteklerini yerine getirmek esasiyet içerir.

Devşirilmiş insanlar taabii olduğu kimliği sahiplenirken başka ırk ve Milletlere'de düşmanca tavırlar sergilerler;Kendi asli kimliklerini saklayarak bunu yaparlar(Asli kimlikleri kendileri için bir utanç kaynağı oluşturur.!).

Yeni Cumhuriyette Devşirmecilik:

Osmanlının son dönemlerinde ve yıkılma sebepleri arasında da sayabileceğimiz İttat teraki ve Jön Türkler gibi Avrupa'nın Milliyetçilik(ırkçılık) furyasından etkilenen sapkın fikirli gurupların yeni kurulan Cumhuriyet Türkiye'sinde ki etkinlikleri ile beraber mevcut Kemalist iktidarı manüple edilerek Türklük üzerine kurulan devlet yapısını tek kimlik temelinde oluşturulması sağlanmıştır.

Not: İttat teraki ve Jön Türklerin birçok üyesi Tatarlardan ve Anadolu halklarından olmayan insanlardan oluşuyorlardı.

Osmanlının yıkık harabeleri üzerine kurulan Türkiye Cumhuriyeti devleti kuruluş felsefesini Osmanlıyı red etmek üzerine kurmuş olsa bile devşirme geleneğini geliştirerek bilimsel temeller üzerine oturarak adına asimilasyon politikaları denilen sistemi devreye sokarak sürdürmüştür.

Birinci dünya savaşı sonrası dağılan Osmanlı devletinin eski topraklarından Anadolu'ya bir göç furyası başlamıştır. Göç yolu ile Anadolu'ya gelen Arnavutlar,Bulgarlar,Boşnaklar,Abazalar,Slavlar,Yunan göçmenleri,KIRIM TATARLARI,III ,Çeçenler,Gürcüler vs... ve Anadolu'nun Yerleşik Halkları Kürtler,Ermeniler ve Rumlar Yeni cumhuriyetin Asimilasyon politikalarına maruz kalmışlardır (Toplumsal Devşirmecilik)

TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİNİN ONUNCU YILINA ÖZEL YAZILAN ONUNCU YIL MARŞINDA DA BELİRTİKLERİ GİBİ ON YILDA ON BEŞ MİLYON TÜRK YARATMIŞ OLDULAR.

Anadolu'ya dışarıdan getirilen göçmenleri devşirme politikaları ile bir kısmının Kemalist sisteme adaptasyonu sağlanırken bir kısmının da Türk Milliyetçiliği adı altında devşirilmesi sağlanmıştır; Türklük kimliğini bir Ulus temeline oturtmaya çalışmışlardır.

Ne var ki Yeni cumhuriyet Ümmetçi Osmanlıdan tek kimlikli bir yapıya evrilmeye çalıştıkça süre gelen yıllar içinde ortaya çıkan toplumsal sorunları baskı yöntemleri ile çözmeye çalışmıştır.

İslam yaşantısının güçlü olduğu illerde şeriatı savunanlar ile Kürt nüfusun yoğun olduğu doğu illerinde yerel halk ile yeni medeni kanunun uygulanması ve asimilasyon politikalarının sekteye uğramaması için yeni Cumhuriyet askerlerini ve kolluk kuvvetlerini kullanarak İstiklal mahkemelerini de devreye sokarak büyük bir iç savaşla otoritesini korumayı başarmıştır.

Türkiye'de devşirme sosyolojisi:

Türkiye Cumhuriyetinin yetiştirmiş olduğu devşirmeler yıllar içinde devletin stratejik noktalarına yerleşerek Cumhuriyet yönetiminde etkili olmuşlardır.

Türkiye Cumhuriyeti devleti kuruluş yıllarından bu güne toplumsal ,kültürel,sosyolojik ,ekonomik Sorunlarla boğuşmakta ve bu sorunların özünde yatan gerçek sorunun tek kimlik politikasının olduğunu göz ardı etmektedir.

Günümüz Türkiye toplumunda aslı Devşirme olan İnsanlar ya Ulusalıcıdır veya Milliyetçidirler.!

Devşirmelerin geneli Kürtleri,Rumları ve Ermenileri sevmezler çünkü adı geçen bu üç Millet devşirmeler gibi Göçmen kökenli değildirler;Anadolu topraklarının binlerce yıllık kadim Milletlerindendirler.

Aramızda aslı Devşirme veya göçmen olan bir çok insan vardır bu durumdan benim şahsen bir şikayetim yoktur ;İnsandır başımın üstünde her zaman yerleri vardır..

Kişi kendini ne olarak görüyorsa bizde öyle kabul ederiz.

Lakin bazı karektersiz Devşirme ruhuna sahip insanlar ANADOLU'DA büyük Türkiye toplumunu oluşturan Milletlere Dil uzatarak aklınca Milliyetçiliklerini ispatlama çabasındalar.

Bu basit karektersiz DEVŞİRME ruhuna sahip gönüllü köleler şunu iyi bilsinler ve anlasınlar.!!!

Bizler ANADOLU'NUN ve Mezopotamya'nın halkları olarak farklılıklarımızı bu ülkenin zenginliği olarak görüyoruz . Farklılıklarımız bizleri insan yapan en güzel özelliklerin başında gelir.

Çin Kominist devrimini yapan Mao gibi tüm Çin halkına mavi elbise giydirmek gibi kimsenin bir derdi olmasın Ülkemizde.

Türkiye Halkları gök kuşağının renkleri gibidir bu renk mozaiğini bozmaya çalışan! insanları birbirlerine düşman etmek içi uğraşan kafatasçı ırkçı Faşist çizgide düşünenler şunu bilsinler

**BİZLER BÜYÜK TÜRKİYE HALKLARI BİR ARADAYIZ FARKLILIKLARIMIZA RAĞMEN BERABERİZ !!!
IRKÇI FAŞİST ZİHNİYETLER BUNU BÖYLE BİLSİNLER.!!!**

Yani işin özü DEVŞİRME RUHU VE ZİHNİYETİ ile Türkiye'de toplumsal barışı düşünmek bir hayalden öte değildir.!

HER ŞEYDEN ÖNCE İNSAN OLMAK GEREKMEZ'Mİ.!

Selçuk Korkmaz 05/11/2019

Türk İslam sentezi-Yorumsuz.

Diyarbakır Abide Camii Hutbe makam kapısı.

Resim

Ey insanlar bu resme iyi bakın!

Gördüğünüz şey Adaletsizliğin ve hırsızlığın resmidir

Bu tablo Riyakarlığın ve alçaklığın portresidir

Mevki ve makam sahiplerinin icraatlarının bir sonucudur

Bu açlıktan,yokluktan,Fukarlıktan kendini yakarak öldüren bir babanın resmi değildir

Bu trajedi Vicdansız ,Merhametsiz İnsan kanı üstüne politika yapan ALLAH tan korkmayan Mahlukların eseridir.

ALLAH Aziz-il İntikamdır.

ALLAH Hakka yardım etsin /Amin

HALEPÇE

16 Mart 1988'de dönemin Irak Cumhurbaşkanı Saddam Hüseyin'in emriyle Irak'ın kuzeydoğusunda bulunan Halepçe kasabasına kimyasal silah saldırısı düzenlendi. Uçaklardan atılan renkli baloncuklardan yayılan hardal, sarin ve tabun gazları Halepçe şehrindeki tüm insanları yok etti.

Anne,anne elma kokusu geliyor diyen küçük kız çocuğu bir iki dakika içinde annesi ile beraber yaklaşık beş bin beş yüz Müslüman Kürt insanının ölümü ile sonlanan Halepçe katliamını unutmamalıyız.

İrkçı faşist baas rejiminin yapmış olduğu bu katliam İnsanlık tarihinin utanç sayfalarından birini oluşturuyor. Belkide dünya tarihinde kimyasal silahın kullanıldığı en geniş saldırı olması itibari ile Halepçe katliamı asla unutulmamalı ve her platformda bu tür silahlar yasaklanıp kınanmalıdır.

Malum dünya gündeminde corona vürüsü ve yaşattığı tahribatlar ve zararları konuşuluyor. Ölümler ülkelerin ekonomik sosyal dengelerini alt üst eden corona vakkasınında bazı dillerde biyolojik bir silah olduğu dillendiriliyor.

Şayet bu idda doğrulanırsa veya bu yönde emareler görülürse İnsanlık yarınlarına asla umutla bakamaz. Her türlü kimyasal veya biyolojik silahlar yasaklanmalı ve tüm insanlık tarafından kınanmalı

Bende bu vesile ile HALEPÇE katliamını kınıyor ve lanetliyorum.

Umarım bir daha böylesi soykırımlar yaşanmaz

Selçuk KORKMAZ 16/03/2020

Cahilce bir söz

Kucağında otuz yedi ekran siyah kasa eski model tüplü bir televizyonla dükkana giren eskici

Eskici: Abe Muhtar abla bu televizyonu denesin dedi,bak hele çalışı çalışmı?

Yerimden kalkıp televizyonu fişe taktım o ara Muhtar abla da içeri girdi

Televizyon çalıştı Muhtar yetim bir ailenin çocukları için bu eski televizyonu eskiciden alacaktı

Otuz beş tl ye anlaştılar;Muhtarın elinde beş lira vardı kalan otuz tl yi tamamlamak gerekiyordu

Mademki yetimlere alınacak on lirası benden dedim verdim on tl yi eksik kalan miktarı'da başka bir hayır sahibi verince eskicinin parası'da tamamlanmış oldu.

Muhtar abla yüzünde tebessümle dükkandan çıkarken

Muhtar abla :İhtiyaç sahiplerini arayayım da gelip alsınlar televizyonu dedi.

Bende eskiciye sen ne güzel bir insansın bu televizyonun seksen tl ederi var dedim

Aklımca eskiciye ne kadar iyi bir insan olduğunu yüzüne söylüyorum.

Şeytan bu boş durur mu eskici sözlerimi duyunca bir an durakladı daha demin yetimler söz konusu olunca elim ayağım kilitlenir diyen eskici

Eskici: Yok baba yok ben çok zarar ediyem

Diyerek Muhtarın peşine gitti ve aldığı parayı iyade etti gelip iş yerinden eski tv yi alıp gitti.

Yaşım kırk sekiz saçım sakalım bembeyaz olmuş dört çocuk babasıyım yıllarca esnaflık yapmışım

Yeri gelince kendimce böbürlenir ben insanları tanırım diye ahkam keserim oysaki şimdi düştüğüm duruma bakın bir kelimemle cahilce bir sözüm ile yapılacak hayra mani oldum.

Aklıma peygamber efendimizden (savs) nakledilen bir kıssa düştü.

Adamın biri peygamber meclisine gelir bu zatı gören bir çok sahabe adama hürmet eder ve kalkıp yer verirler Bu durumu gören ALLAH resulü oturduğu hurma hasırından yapılmış halının altındaki topraktan biraz avucuna alır ve meclise gelen bu adamın yüzüne atar.

Bu davranışı peygamberden gören sahabeler şaşırırlar ama kimsede peygambere soramaz haya ederler. Meclis dağıldıktan sonra sahabenin büyüklerinden bir kaç utana sıkıla peygamber efendimizden sorarlar adamın yüzüne atılan toprağın hikmetini.

Peygamberimiz savs :O zat peygamber mecliste gördüğü itibardan dolayı içten içe kibirlendi bende o toprağı yüzüne attım özün toprak,toprak gibi tevazu sahibi ol dedim hareketim ile ve şöyle devam etti insanları yüzlerine karşı kişileri övmeyin.!!!

Başladım kendime söylenmeye Hey !!! cahil dinlesene peygamber sözünü sen ne diye eskiciye metiyede bulunuyorsun.

“Bir hayra sebep olan o hayrı yapmış gibidir” hadisini düşünüyorum bense bir kelimem ile hayra mani oldum şu Mübarek Cuma günü.

Ne demişti Mevlana İnsanları tanımak okyanusları bardakla boşaltmaktan daha zordur.

Ne kadar güzel ne kadar doğru demiş Mübarek

Bu olayda benim hisseme düşen nedir!

İnsanları tanıyorum diye konuşmayacaksın !

gereksiz yere cahilce konuşmayacaksın !

kişileri yüzlerine öğmeyeceksin.!

Kalın sağlıklıkla

İLÂHÎ ADALET

Yaşam her anıyla değişik ve kendine özgü güzellikler içerir. Çocukluk, gençlik, orta yaş ve derken yaşlılıkla son bulan zaman diliminin her merhalesinde; insanın dünyaya, doğaya eşyalara ve çevresinde ki olaylara bakış açısı değişir.

Edinilen bu hayat tecrübesi zihnimizde acı tatlı hatıralarla bir sinema şeridi gibi canlanırken zamanın nasıl gelip geçtiğinin farkına varıyor insan.

Dün gece kaçan uykumun geri gelmesini beklerken: yüzümde beliren tebessüm bin dokuz yüz seksen dokuz senesinde yaşadığım trajikomik olayın aklımda canlanmasından olduğunu söylemek isterim.

Sıcak bir yaz günü on yedi yaşın verdiği delilikle Diyarbakır sokaklarını arşınlarken hayat başka bir güzeldi. Adımlarımı yere daha sağlam ve öz güvenle basıyordum. Hareketli ve oldukça seriydim. Video ve sinemalarda izlediğim karate ve macera filmlerinde yaşıyordum hissiyle bakıyordum etrafıma.

Terk etmiştim okulun ağır ders havalarını. Surların gölgesinde çınar ağaçlarının yükseldiği Yeşil Çınar çay bahçesi meskenimiz olmuştu bana ve mahallenin gençlerine.

Her gün Yeşil Çınar çay bahçesinde cepteki küçük harçlıkları çay parası yaparak oynanan, Nezere (Hoşkil) , dost kazığı gibi kâğıt oyunlarıydı vakit geçirip eğlenmemizi sağlayan.

Küçük parklarda geçirilen zamanlarda sohbetler yapılırdı hayata dair. Arkadaş meclislerinde fikir ve düşüncesini anlatırken; her şeyi ben bilirim edasında konuşmalar dillerden dökülürken anlatılanlara muhalif biri çıkınca, işte o zaman durum içinden çıkılması zor bir hal alırdı.

Bu keşmekeşi aşmak için içimizde en fırlama olan arkadaşımız Nihat devreye girer türlü türlü şakalar yaparak ortamı yumuşatır, mevzu nihayete ermeden konu kapanmış olurdu. Nihat'ın diline düşüp de sakız olmamak için susmak herkes için en hayırlısıydı.

Nihat benim mahalleden çocukluk arkadaşım ve çok samimiydik. Günün büyük zamanını beraber geçirirdik. Bazen bende para olmazdı ona takılırdım. Bazı gün ise o tam takır olunca benden geçinirdik. Lâfazan çok dikkatli ama her zaman safı oynayan, gülmesini çok seven, çevresinde ki herkesle dalga geçebilen tam bir fırlamaydı Nihat.

Bir gün öğlenden sonra saat beş sularında Nihat'la Diyarbakır'ın yeni şehir semtinde dolaşırken kızlarla nasıl arkadaşlık kurulabileceği konusunda sohbet ediyorduk. İşin aslı konuştuğumuz konu hakkında ikimizde bir tecrübeye sahip olmamakla beraber, daha önce hiç kız arkadaşımız olmadığından dolayı konuya da yabancıydık.

Kızlar hakkında ben fazla konuşup ukalâlık yapınca Nihat:

-“Bana bir kıza nasıl arkadaşlık teklifi yapılır göster” dedi

Bende erkeklığe leke sürdürmemek için olur dedimse de gelmiştim bir kere Nihat'ın gazına içimden oğlum Selçuk bu işin sonu iyi değil dedim.

Yürdüğümüz yol oldukça sakindi. Önümüzde bizim yaşlarda bir kız yürüyordu.

Nihat:

-“Hadi” dedi ve kızı işaret etti

-“bu kıza arkadaşlık teklifinde bulunda bende öğreneyim.”

Kendimi tezgâha gelmiş gibi hissetsemde çekingen adımlarla kıza doğru ilerlerken, kalbimin göğüs kafesinden çıkmaya çalıştığını hissediyordum.

SSK kurumunun tam önünde kıza iyice yaklaşıp:

-“Af edersiniz sizinle arkadaş olabilir miyiz ?” diye sordum.

Saat beş SSK kurumunda çalışan personelin çıkış saati bomboş olan kaldırım, bir anda onlarca insanla doldu. O an kız bana dönerek cevap verdi.

Kız:

-“Aptal mısın sen? “

Dedikten sonra yüzünü yola çevirerek yürümeye devam etti. Ben aldığım cevapla yaşadığım heyecanla kıza:

-“Bu kadar mı ?” diye sorunca

Kız SSK kurumunun dağılan memur kalabalığının tam ortasında bana bir daha dönerek

-“Geri zekâlı mısın? Sen “

Dedikten sonra kız hızlıca yürüyerek uzaklaştı. Bende onlarca memur bana bakıp gülerken gözlerim Nihat’ ı arıyordu. Nihat bir köşede gülmekten ayakta duramıyor kahkahalarla bana bakıyordu gel gel diye eliyle işaret ediyordu. Yaptığım ukalâlığın bedelini fena ödemiştım, üstelik birde Nihat’ın diline düşmüştüm, vay benim halime.

Kahveye giderken Nihat’ın gülmeleri bitmiyor, yaşanan o anları tekrar tekrar anlatarak gülüyordu. Kahveye gelince; oradaki arkadaşlara ballandıra ballandıra anlatıyor, herkes bana gülüyordu. Gün sonunda eve giderken büyüleyici karizma yerlerde idi. Bu yaşanan olayın yarın unutulmasını ümit ediyordum.

Ertesi gün kahvede arkadaşlarla oyun oynarken yanımda oturan Nihat: kulağıma yaklaşp fısıldayarak –“af edersiniz arkadaş olabilir miyiz ?” diyince ben bu hamurun daha çok su çekeceğini anlamıştım.

Nihat günlerce peşimi bırakmıyor; oyunda, yolda, sohbette fırsatını bulduğu her yerde –“af edersiniz arkadaş olabilir miyiz?” diye lâfı sokup, kendiyile beraber herkesi güldürmeye devam ediyordu.

Ben sabırla bu konu kapanır geçer diye düşünürken gün geçtikçe dallanıp budaklanır oldu.

Kahvede lâvaboya gidiyorum locaya girdiğim gibi arkamdan, Nihat ve bir iki arkadaş gelip locanın kapısını yumruklayarak” arkadaş olabilir miyiz ?” diye bağıyorlar, ben utanarak lâvabodan nasıl çıktığımı bilemiyordum.

İki hafta olmuştu ben Nihat’ın diline düşeli. O gün ben Nihat ve tekerlekli sandalyede özürli olan arkadaşımız Hayri ile beraber günlük gezimizi yapmış, Yeşil Çınar kahvesinin önünde yolda aldığımız yarım ekmeği yavan bir şekilde yerken

-“Ben lâvaboya gideceğim Hayri” dedim

Hayri’de;

-“Beni de lâvabonun karşısına kadar götür” dedi.

-“Olur”

Dedikten sonra, ben ve Hayri kahvenin geniş bahçesinin bir köşesinde bulunan lâvaboya doğru ilerlerken geride kalan Nihat bizi takip ediyormuş.

Ben Hayri’yi lâvabonun karşısında sakın bir yere bıraktıktan sonra, lâvaboya doğru yürürken, elimde ekmekle lâvaboya girilmez diye düşünürken; geri dönüp Hayri’nin yanına gelip arabasının yanına çömelerek elimdeki ekmeği yemeye devam ettim.

Nasıl olmuşsa Nihat benim lâvaboya doğru yürüdüğümü görmüş ama geri döndüğümü görmemişti. Ben Hayri’nin üstünde oturduğu özürli arabasının yanında çömelerek oturduğum için lâvaboya doğru koşan Nihat beni görememişti.

Yeşil Çınar Kahvesi’nin lâvabosu iki pisuar, ikide tuvalet locasından oluşuyordu.

Nihat koşarak girdiği lâvaboya açıkta olan pisuarları boş görünce localara yöneliyor: locaların birinin kapısı açık ama diğeri dolu olunca, içerdeki kesin Selçuk’tur diyerek başlıyor kapıyı yumruklamaya.

Biz Hayri ile dışarıda lâvabodan gelen Nihat’ın sesini duyuyoruz.-“ af edersiniz arkadaş olabilir miyiz ?” diye bağıyor ve kapıda patlayan yumruk sesleri çabası.

Otuz saniye sonra Nihat rengi kaçmış paniklemiş bir halde lâvabonun cümle kapısında göründü. Etrafa bakıp bizi gördüğü anda koşarak yanımıza geldi. Elimdeki ekmekten bir parça kopartarak sırtı lâvaboya dönük bir şekilde:

-“Selçuk kurban olayım çaktırmayın”

Dedikten sonra, lâvabonun cümle kapısında şalvarının ipi açık, şalvarını eliyle tutmuş ve ellili yaşlarda bir adam bağırarak küfürler ederek ekliyordu.

Şalvarlı adam:

-“Arkadaş olak ha, arkadaş olak ha”

On beş saniye kadar bağırdıktan sonra şalvarlı adam yine tuvalete girerken söylenmeye devam ediyordu Nihat rengi kaçmış ağzındaki ekmeği çiğnerken.

Nihat:

-“Gitti mi gitti mi ?”

Diye bize soruyordu. Hayri ile ben gülme komşuna gelir başına misali gülerken;

Nihat:

-“Yok, yok bir daha tövbe yapmam asla” diyordu.

İlâhî adalet yerini bulmuş bende rahatlamıştım. O günden sonra Nihat bana bir daha arkadaşlık teklifinde bulunmadı.

Selçuk KORKMAZ 30.Nisan.2016

[italik]